

ΛΑΡΣ ΚΕΠΛΕΡ

ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΟΥΝΕΛΙΩΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Κυνηγός Κουνελιών

αστυνομικό μυθιστόρημα

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία
Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 468
Λαρς Κέπλερ, *Κυνηγός Κουνελιών*
Τίτλος πρωτοτύπου: *Kaninjägaren*
Μετάφραση: Μαρία Φακίνου
Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος
Επιμέλεια-διορθώσεις: Ιωάννα Ανδρέου
Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης
Copyright© Lars Kepler, 2016
Published by agreement with Salomonsson Agency
Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2018
Πρώτη έκδοση στη σουηδική γλώσσα από τις εκδόσεις Albert Bonniers Förlag,
Στοκχόλμη, 2016
Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Σεπτέμβριος 2019
Κ.Ε.Τ. Γ317 Κ.Ε.Π. 639/19
ISBN 978-960-16-8456-7

Μετάφραση
ΜΑΡΙΑ ΦΑΚΙΝΟΥ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), Τ.Θ. 1213,
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΕΙΝΑΙ ΝΩΡΙΣ ΤΟ ΠΡΩΙ και τα ακίνητα νερά του όρμου λαμπυρίζουν σαν καλογουαλισμένο ατσάλι. Οι πολυτελείς βίλες κοιμούνται, όμως πίσω από τους ψηλούς περιβόλους και θαμνοφράχτες οι πισίνες και οι κήποι φωτίζονται λαμπερά από τα εξωτερικά φώτα.

Ένας μεθυσμένος άντρας περπατάει στον παραθαλάσσιο δρόμο κρατώντας ένα μπουκάλι κρασί. Σταματά μπροστά από ένα λευκό σπίτι που η μακρόστενη πρόσοψή του αντικρίζει τα νερά. Πολύ προσεκτικά, αφήνει το μπουκάλι στη μέση του δρόμου, δρασκελίζει το χαντάκι και σκαρφαλώνει στο μαύρο σφυρήλατο κιγκλίδωμα.

Διασχίζει τρεκλίζοντας το γκαζόν, έπειτα σταματά και, παραπατώντας, κοιτάζει τα μεγάλα παράθυρα, τις αντανάκλασεις από τα φώτα της βεράντας, το θαμπό περίγραμμα των επίπλων στο εσωτερικό.

Προχωρώντας ξανά προς το σπίτι χαιρετά έναν μεγάλο πορσελάνινο διακοσμητικό νάνο.

Σκοντάφτει στην προσπάθειά του να ανέβει στο ντεκ της πισίνας, χτυπάει το γόνατό του, αλλά παρ' όλα αυτά καταφέρνει να παραμείνει όρθιος.

Τα νερά λαμπυρίζουν σαν γαλάζιο γυάλινο φύλλο.

Ο άντρας στέκεται παραπατώντας στην άκρη της πισίνας, κατεβάζει το φερμουάρ του και αρχίζει να κατουράει, έπειτα πλησιάζει τα σκούρα μπλε έπιπλα του κήπου και συνεχίζει κα-

ταβρέχοντας τα μαξιλάρια, τις σεζλόγγκ και ένα στρογγυλό τραπέζι.

Αχνός σηκώνεται από τα ούρα του στον δροσερό αέρα.

Ανεβάζει το φερμουάρ του και παρακολουθεί ένα λευκό κουνέλι να χοροπηδά στο γκαζόν και να χάνεται κάτω από έναν θάμνο.

Χαμογελά, χάνει την ισορροπία του για λίγο κι έπειτα αρχίζει να προχωρά προς το σπίτι, περνά μπροστά από τις τζαμαρίες και στηρίζεται στην κουπαστή της βεράντας. Κάνει να κατέβει προς το γκαζόν, όταν σταματά και ξαναγυρίζει το κεφάλι του.

Το θολωμένο του μυαλό προσπαθεί να καταλάβει τι είδε μόλις.

Μία μαυροντυμένη φιγούρα με παράξενο πρόσωπο τον κοιτούσε διαπεραστικά.

Βρισκόταν άραγε μες στο σκοτεινό σπίτι, ή ήταν έξω και τον παρακολουθούσε στην αντανάκλαση της τζαμαρίας;

1

Παρασκευή 26 Αυγούστου

ΨΙΛΗ ΒΡΟΧΗ ΠΕΦΤΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΟΥΡΑΝΟ. Τα φώτα της πόλης σχηματίζουν μια φωτεινή άλω πάνω από τις στέγες. Έχει άπνοια και ένας ομιχλώδης θόλος καλύπτει την περιογή του Γιούρσχολμ.

Δίπλα από τα ακίνητα νερά του Γκερμάνιαβικεν εκτείνεται άναρχα μια βίλα.

Στο εσωτερικό της, μια νεαρή γυναίκα διασχίζει το παρκέ και το περσικό χαλί επιφυλακτικά σαν ζώο.

Τη λένε Σοφία Στέφανσον.

Η αγωνία της την κάνει να παρατηρεί και τις παραμικρές λεπτομέρειες του δωματίου.

Στο μπράτσο του καναπέ υπάρχει ένα μαύρο τηλεκοντρόλ· μια κολλητική ταινία κρατάει την μπαταρία στη θέση της. Πάνω στο τραπέζι φαίνονται στρογγυλά σημάδια από νερό. Ένας παλιός λευκοπλάστης έχει κολλήσει στα μακριά κρόσσια του χαλιού.

Το πάτωμα τρίζει λες και υπάρχει κάποιος πίσω της που διασχίζει αθόρυβα τα δωμάτια.

Στα ψηλά τακούνια της και στις γραμμωμένες γάμπες της έχει πεταχτεί λάσπη από το βρεγμένο πέτρινο δρομάκι. Τα πόδια της παραμένουν μυώδη κι ας έχει σταματήσει το ποδόσφαιρο εδώ και δύο χρόνια.

Η Σοφία έχει κρύψει το σπρέι πιπεριού στο χέρι της, για να

μην το δει ο άντρας που την περιμένει. Λέει διαρκώς από μέσα της ότι η ίδια έχει επιλέξει αυτή την κατάσταση. Έχει τον έλεγχο και θέλει να βρίσκεται εδώ.

Ο άντρας στέκεται δίπλα από μια πολυθρόνα και την παρακολουθεί να προχωρά με απροκάλυπτη λαγνεία.

Τα χαρακτηριστικά της Σοφίας είναι συμμετρικά, το σφιχτό περίγραμμα φανερώνει τη νεότητά της. Φοράει ένα γαλάζιο φόρεμα που αναδεικνύει τους γυμνούς ώμους της. Μια σειρά από υφασμάτινα κουμπάκια στολίζουν το ρούχο στο ύψος του στήθους. Η μικρή χρυσαφένια καρδιά στο μενταγιόν της ανεβοκατεβαίνει πάνω στην κλείδα της μαζί με τους σφυγμούς της που αυξάνουν.

Θα μπορούσε να πει ότι δεν αισθάνεται καλά, ότι πρέπει να πάει σπίτι. Κάτι τέτοιο μάλλον θα τον ενοχλούσε, αλλά δε θα έφερνε αντίρρηση.

Ο άντρας την κοιτάζει με μια πείνα που κάνει το στομάχι της να σφίγγεται από τον φόβο.

Η Σοφία έχει έντονα την αίσθηση πως τον έχει ξανασυναντήσει στο παρελθόν – ανώτερο στέλεχος σε κάποια επιχείρηση όπου είχε εργαστεί, ο πατέρας κάποιας συμμαθήτριας πριν χρόνια;

Σταματάει λίγα βήματα μακριά του, χαμογελά και νιώθει τον γρήγορο χτύπο της καρδιάς της. Σχεδιάζει να μείνει μακριά του μέχρι να αξιολογήσει από τις κινήσεις και το ύφος του τι σόι τύπος είναι.

Τα χέρια του δε θυμίζουν χέρια βίαιου άντρα: έχει κομμένα προσεκτικά τα νύχια και η απλή βέρα του είναι γρατζουνισμένη από τα χρόνια του έγγαμου βίου.

«Ωραίο σπίτι» του λέει διώχνοντας από το πρόσωπό της μια μπούκλα από τα μαλλιά της.

«Ευχαριστώ» της απαντά.

Δεν είναι πολύ πάνω από πενήντα, αλλά και πάλι κινείται με δυσκολία, όπως ένας γέρος άντρας στο παλιό του σπίτι.

«Πήρες ταξί για να έρθεις;» τη ρωτάει και ξεροκαταπίνει.

«Ναι» απαντά.

Μένουν ξανά σιωπηλοί. Το ρολόι στο διπλανό δωμάτιο χτυπάει δύο φορές με έναν απαλό μεταλλικό κρότο.

Λίγη γύρη στο χρώμα της σαφοράς πέφτει από έναν κρίνο σ' ένα βάζο.

Η Σοφία είχε συνειδητοποιήσει από μικρή ότι την ερέθιζαν οι σεξουαλικά φορτισμένες καταστάσεις. Της άρεσε να τη ζυγίζουν με το βλέμμα, η αίσθηση ότι την είχαν διαλέξει.

«Έχουμε ξανασυναντηθεί;» τον ρωτά.

«Αποκλείεται να είχα ξεχάσει κάτι τέτοιο» της απαντά.

Τα αραιά γκριζόξανθα μαλλιά του είναι χτενισμένα πίσω. Το κουρασμένο του πρόσωπο γυαλίζει και το μέτωπό του έχει βαθιές αυλακιές.

«Συλλέγεις πίνακες;» τον ρωτά δείχνοντας με το κεφάλι τον τοίχο.

«Με ενδιαφέρει η ζωγραφική».

Τα ανοιχτόχρωμα μάτια του την κοιτάζουν μέσα από γυαλιά ταρταρούγας. Εκείνη γυρίζει την πλάτη και, ρίχνοντας αθόρυβα το σπρέι πιπεριού στην τσάντα, πλησιάζει έναν μεγάλο πίνακα με επίχρυση κορνίζα.

Την ακολουθεί και στέκεται υπερβολικά κοντά της ανασαίνοντας από τη μύτη. Η Σοφία αιφνιδιάζεται όταν σηκώνει το δεξί του χέρι για να δείξει.

«Δέκατος ένατος αιώνας... Καρλ Γκούσταφ Χέλκβιστ» λέει σαν να δίνει διάλεξη. «Πέθανε νέος. Έζησε μια προβληματική ζωή, γεμάτη πόνο. Του έκαναν θεραπεία με ηλεκτροσόκ, αλλά ήταν καταπληκτικός ζωγράφος».

«Συναρπαστικό» απαντά εκείνη χαμηλόφωνα.

«Έτσι νομίζω» λέει ο άντρας και μετά πηγαίνει προς την τραπεζαρία.

Η Σοφία τον ακολουθεί κι ας αισθάνεται σαν να την οδηγούν σε παγίδα. Είναι λες και κλείνει πίσω της η έξοδος με μια νωθρή βραδύτητα, αποκόπτοντας λίγο λίγο τον δρόμο διαφυγής της.

Πέρα από την τραπεζαρία, η τεράστια αίθουσα είναι επιπλωμένη με καναπέδες και ντουλάπια. Σειρές παραθύρων με βιτρό βλέπουν έξω στα νερά.

Στην άκρη της οβάλ τραπεζαρίας, η Σοφία βλέπει δύο ποτήρια κόκκινο κρασί.

«Να σου προσφέρω ένα ποτήρι κρασί;» τη ρωτάει καθώς στρέφεται πάλι προς το μέρος της.

«Θα προτιμούσα λευκό, αν υπάρχει» απαντά εκείνη, ανήσυχη μήπως της έχει ρίξει υπνωτικό.

«Σαμπάνια;» της προτείνει, χωρίς να πάρει το βλέμμα του από πάνω της.

«Μια χαρά».

«Τότε θα πιούμε σαμπάνια».

Όταν η Σοφία επισκέπτεσαι το σπίτι ενός παντελώς αγνώστου, κάθε δωμάτιο μπορεί να είναι μια παγίδα, κάθε αντικείμενο ένα όπλο.

Κανονικά προτιμά τα ξενοδοχεία, επειδή τουλάχιστον εκεί υπάρχει η πιθανότητα κάποιος να την ακούσει αν χρειαστεί να καλέσει σε βοήθεια.

Τον ακολουθεί προς την κουζίνα, όταν ακούει έναν αλλόκοτο, διαπεραστικό ήχο. Δεν μπορεί να καταλάβει από πού έρχεται. Ο άντρας μοιάζει να μην τον έχει προσέξει, όμως εκείνη σταματά και γυρίζει να κοιτάξει τα σκοτεινά παράθυρα. Κάτι ετοιμάζεται να πει, όταν ακούγεται ένας πολύ ευκρινής ήχος, σαν ένα παγάκι που πέφτει με κρότο μέσα σε ποτήρι.

«Είσαι σίγουρος ότι είμαστε μόνοι;» τον ρωτά.

Θα μπορούσε να βγάλει τα παπούτσια της και να τρέξει στην εξώπορτα αν συνέβαινε κάτι. Είναι πιο ευκίνητη απ' αυτόν και, αν έπρεπε να το βάλει στα πόδια, αφήνοντας το πανωφόρι της εκεί που βρίσκεται κρεμασμένο, θα κατάφερνε να βγει έξω.

Στέκεται στην πόρτα της κουζίνας καθώς εκείνος βγάζει ένα μπουκάλι Bollinger από έναν συντηρητή κρασιών. Ο άντρας το ανοίγει και βάζει σε δύο μακρόστενα ποτήρια, περιμένει να κατακάτσουν οι φυσαλίδες και μετά τα γεμίζει μέχρι πάνω, προτού πάει προς το μέρος της.

Η ΣΟΦΙΑ ΠΙΝΕΙ ΑΡΓΑ τη σαμπάνια. Αφήνει τη γεύση να γεμίσει το στόμα της, ακούει τις φυσαλίδες που σκάνε μες στο ποτήρι. Κάτι την κάνει να στρέψει ξανά το βλέμμα της στα παράθυρα. Ένα ελάφι μάλλον, σκέφτεται. Έξω είναι σκοτεινά. Στην αντανάκλαση βλέπει το αυστηρό περίγραμμα της κουζίνας και την πλάτη του άντρα.

Εκείνος υψώνει το ποτήρι του ξανά και πίνει. Το χέρι του τρέμει αμυδρά όταν δείχνει προς το μέρος της.

«Ξεκούμπωσε λίγο το φόρεμά σου» της λέει με αδύναμη φωνή.

Η Σοφία αδειάζει το ποτήρι της, κοιτάζει το σημάδι από το κραγιόν της στο χείλος και το αφήνει στο τραπέζι, προτού ξεκουμπώσει παιχνιδιάρικα το πάνω κουμπί.

«Φοράς σουτιέν» της λέει.

«Ναι» απαντά και ξεκουμπώνει το δεύτερο κουμπί.

«Τι νούμερο;»

«Εξήντα C».

Ο άντρας παραμένει στη θέση του και την παρακολουθεί με ένα χαμόγελο, η Σοφία νιώθει να την τρώνε οι μασχάλες της καθώς αρχίζει να ιδρώνει.

«Τι εσώρουχο φοράς;»

«Γαλάζιο, μεταξωτό».

«Να το δω;»

Διστάζει και αυτός το προσέχει.

«Με συγχωρείς» της λέει βιαστικά. «Μήπως τα λέω λίγο απότομα; Αυτό είναι;»

«Καλύτερα μάλλον να κανονίσουμε πρώτα την πληρωμή» του απαντά, προσπαθώντας να ακουστεί σοβαρή και χαλαρή μαζί.

«Καταλαβαίνω» της λέει απότομα.

«Καλύτερα να το βγάλουμε από τη...»

«Θα τα πάρεις τα λεφτά σου» τη διακόπτει, με ένα ίχνος ενόχλησης στη φωνή του.

Όποτε βλέπει τους μόνιμους πελάτες της, τα πράγματα κυλάνε συνήθως πολύ ομαλά –ευχάριστα, ακόμα ακόμα–, αλλά οι καινούριοι πάντοτε της προκαλούν νευρικότητα. Ανησυχεί γιατί της έχουν συμβεί διάφορα στο παρελθόν, όπως ο πατέρας των διδύμων στο Τέμπι που τη δάγκωσε στον λαιμό και την κλείδωσε στο γκαράζ.

Διαφημίζει τις υπηρεσίες της στις Ροζ αγγελίες και στα Κορίτσια της Στοκχόλμης. Οι περισσότεροι που έρχονται σε επαφή μαζί της αποδεικνύονται χάσιμο χρόνου. Πολύ χυδαία γλώσσα, υποσχέσεις για καταπληκτικό σεξ, απειλές βίας.

Εμπιστεύεται πάντα το ένστικτό της όταν αρχίζει να αλληλογραφεί με κάποιον καινούριο. Το δικό του μέιλ ήταν καλογραμμένο: αρκετά ντόμπρο, χωρίς όμως να γίνεται θρασύ. Είπε πως λεγόταν Βίλλε, ο αριθμός τηλεφώνου του είχε φραγή και ζούσε σε μια ωραία περιοχή.

Στο τρίτο μέιλ τής εξήγησε τι ήθελε να της κάνει και πόσα ήταν πρόθυμος να πληρώσει.

Αυτό η Σοφία το εξέλαβε ως προειδοποίηση.

Αν κάτι ακούγεται πολύ καλό για να είναι αληθινό, τότε κάτι δεν πάει καλά. Το τζάμπα πέθανε, και καλύτερα να χάσεις μια γενναιόδωρη προσφορά παρά να θέσεις σε κίνδυνο τον εαυτό σου.

Και πάλι, τώρα είναι εδώ.

Ο άντρας επιστρέφει και της δίνει έναν φάκελο. Η Σοφία μετράει στα γρήγορα τα χρήματα και τα βάζει στην τσάντα της.

«Σου είναι αρκετά για να μου δείξεις το εσώρουχό σου;» της λέει.

Εκείνη χαμογελάει ζεστά, πιάνει απαλά τις δύο άκρες του φορέματός της και το σηκώνει αργά πάνω από τα γόνατα. Το στρίψωμα τρίβεται πάνω στο νάιλον καλσόν. Κοντοστέκεται και τον κοιτάζει.

Αυτός δε συναντά το βλέμμα της, μόνο κοιτάζει ανάμεσα στα πόδια της καθώς εκείνη σηκώνει σιγά σιγά το φόρεμα μέχρι τη μέση. Το μεταξωτό εσώρουχό της λαμπυρίζει σαν μαργαριτάρι πάνω από τους απαλούς μηρούς της.

«Το έχεις ξυρισμένο;» τη ρωτάει, και η φωνή του είναι κάπως πιο βραχνή.

«Έχω κάνει κερί».

«Σε όλο;»

«Ναι».

«Πρέπει να πόνεσε» λέει, και ακούγεται να τον ενδιαφέρει ειλικρινά.

«Το συνηθίζεις» του απαντά με ένα κούνημα του κεφαλιού.

«Όπως πολλά στη ζωή» ψιθυρίζει εκείνος.

Αφήνει το φόρεμά της να πέσει ξανά και, καθώς το στρώνει πάνω στους μηρούς της, αρπάζει την ευκαιρία για να σκουπίσει τον ιδρώτα από τις παλάμες της.

Παρόλο που έχει τα χρήματα στο χέρι, αρχίζει να νιώθει πάλι νευρικότητα.

Πιθανόν επειδή την πλήρωσε πάρα πολλά, το πενταπλάσιο από κάθε άλλον προηγούμενο πελάτη.

Σε ένα από τα μέιλ τής εξήγησε πως ήταν διατεθειμένος να πληρώσει παραπάνω για την εχεμύθειά της και για τις ιδιαίτερες επιθυμίες του, αλλά αυτό ξεπερνούσε κατά πολύ την καθορισμένη τιμή της.

Όταν της έγραψε τι ήθελε να κάνει, δεν της φάνηκε και τόσο τρομερό.

Θυμάται έναν άντρα με ανήσυχο βλέμμα ο οποίος φορούσε τα εσώρουχα της μητέρας του και ήθελε από εκείνη να τον κλοτσάει στον καβάλο. Την πλήρωσε για να τον κατοικήσει καθώς κείτονταν στο πάτωμα και έκλαιγε από τον πόνο, αλλά η Σοφία δεν μπόρεσε να το κάνει. Πήρε απλώς τα λεφτά και έφυγε.

«Ο κόσμος ερεθίζεται από κάθε λογής πράγματα» λέει ο Βίλλε με ένα αμήχανο χαμόγελο. «Προφανώς δεν μπορείς να πιέσεις κανέναν... Εννοώ, για κάποια πράγματα πρέπει να πληρώσεις. Δεν περιμένω ότι απολαμβάνεις πραγματικά αυτό που κάνεις».

«Αναλόγως, αλλά καμιά φορά το απολαμβάνω αν ο άντρας είναι ευγενικός» λέει εκείνη ψέματα.

Εννοείται πως η Σοφία υπόσχεται απόλυτη εχεμύθεια στη διαφήμισή της, αλλά για να προφυλαχθεί παίρνει ακόμα ένα μέτρο ασφαλείας. Στο σπίτι της κρατά ατζέντα με τα ονόματα και τις διευθύνσεις των πελατών με τους οποίους έχει ραντεβού, έτσι ώστε να μπορέσουν να τη βρουν αν ποτέ εξαφανιστεί.

Εξάλλου η Ταμάρια συνάντησε μια φορά τον Βίλλε, λίγο πριν εγκαταλείψει το επάγγελμα της συνοδού, παντρευτεί και μετακομίσει στο Γκέτεμποργκ. Η Σοφία ξέρει πως η Ταμάρια θα είχε αναρτήσει μια προειδοποίηση στο φόρουμ των εργαζομένων στο σεξ αν της είχε συμπεριφερθεί ανάρμοστα.

«Αρκεί να μη με βρίσκεις αηδιαστικό και αποκρουστικό» λέει ο άντρας πλησιάζοντάς την με ένα βήμα. «Θέλω να πω, είσαι τόσο όμορφη, κι εγώ είμαι... να, ξέρω πώς μοιάζω. Βλεπόμεν όταν ήμουν στην ηλικία σου, αλλά...»

«Και τώρα ωραίος δείχνεις» τον διαβεβαιώνει.

Η Σοφία σκέφτεται όλες τις φορές που έχει ακούσει να λένε πως οι συνοδοί πρέπει να είναι σαν τους ψυχολόγους, αλλά οι περισσότεροι άντρες που συναντά ποτέ δε μιλάνε για τα προσωπικά τους.

«Πάμε επάνω στο υπνοδωμάτιο;» ρωτάει ανάλαφρα ο Βίλλε.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ στη φαρδιά ξύλινη σκάλα, ενώ σκέφτεται πόσο πολύ θέλει να κατοικήσει. Λεπτές μπρούντζινες βέργες σε κάθε σκαλοπάτι κρατάνε στη θέση της την απαλή μοκέτα. Το φως από τον μεγάλο πολυέλαιο αντανακλά πάνω στο βερνίκι της κουπαστής.

Το αρχικό σχέδιο της Σοφίας ήταν να επικεντρωθεί σε αποκλειστικούς πελάτες, αυτούς που ήταν έτοιμοι να πληρώσουν παραπάνω για μια ολόκληρη βραδιά, που ήθελαν συντροφιά σε ένα πάρτι ή μια εκδρομή.

Στα τρία χρόνια που εργάζεται ως συνοδός ίσως να της έχουν τύχει καμιά εικοσιπενταριά δουλειές σαν αυτή, αλλά οι περισσότεροι πελάτες της θέλουν απλώς να τους πάρει μια πίπα μετά το γραφείο, προτού γυρίσουν σπίτι στις οικογένειές τους.

Η κύρια κρεβατοκάμαρα είναι καλοφωτισμένη· δεσπόζει ένα επιβλητικό διπλό κρεβάτι με ωραία γκριζα μεταξωτά σεντόνια.

Στην πλευρά όπου κοιμάται η σύζυγος, βρίσκεται ένα μυθιστόρημα της Λένας Άντερσον και ένα βαζάκι με μια ακριβή κρέμα χεριών, και στην πλευρά του Βίλλε ένα iPad με δαχτυλιές πάνω στο σκούρο τζάμι.

Της δείχνει τα μαύρα δερμάτινα λουριά που έχει ήδη δέσει γύρω από τους στύλους του κρεβατιού. Η Σοφία προσέχει ότι δεν είναι καινούρια, οι ζάρες έχουν σκάσει ανά σημεία και το χρώμα έχει αρχίσει να ξεφλουδίζει.

Το δωμάτιο ξαφνικά σείεται και γυρίζει δυο φορές. Η Σοφία κοιτάζει τον άντρα, αλλά αυτός δείχνει ατάραχος.

Στις άκρες του στόματός του έχει λευκά σημάδια από οδοντόκρεμα.

Η σκάλα τρίχει και ο Βίλλε ρίχνει μια ματιά προς τον διάδρομο προτού στρέψει το βλέμμα του πάλι σε αυτήν.

«Πρέπει να μπορώ να σε εμπιστευτώ ότι θα με λύσεις όταν σου πω» της λέει καθώς ξεκουμπώνει το πουκάμισό του. «Πρέπει να είμαι σίγουρος ότι δε θα δοκιμάσεις να με ληστέψεις ή ότι θα το βάλεις στα πόδια τώρα που έχεις τα χρήματα».

«Και βέβαια» απαντάει.

Ξανθές τρίχες καλύπτουν το στέρνο του και προσπαθεί να ρουφήξει την κοιλιά του ενόσω τον κοιτάζει.

Η Σοφία σκέφτεται ότι μπορεί να ζητήσει να πάει στο μπάνιο μόλις τον δέσει. Η κρεβατοκάμαρα έχει δική της τουαλέτα. Η πόρτα είναι ανοιχτή και από τον καθρέφτη διακρίνεται η ντουζιέρα και ένα κομμάτι από το χρυσό μωσαϊκό του τοίχου.

«Θέλω να με δέσεις χωρίς να βιάζεσαι – δε μου αρέσει η βία ή η πίεση» της λέει.

Η Σοφία γνέφει καταφατικά και βγάζει τα παπούτσια της. Νιώθει πάλι να ζαλίζεται όταν ανασηκώνεται. Κοιτάζοντάς τον στα μάτια υψώνει το φόρεμά της ως τον αφαλό. Γλιστρά τους αντίχειρές της κάτω από το λάστιχο του καλσόν της και αρχίζει να το κατεβάζει. Η αίσθηση της συμπίεσης χαλαρώνει, καθώς το λεπτό ύφασμα μαζεύεται γύρω από τις γάμπες της.

«Μήπως θα προτιμούσες να σε δέσω εγώ;» τη ρωτάει χαμογελώντας με την πρότασή του.

«Όχι, ευχαριστώ» απαντά εκείνη ενώ αρχίζει να ξεκουμπώνει το φόρεμά της.

«Είναι αρκετά βολικά, πίστεψέ με» της λέει τραβώντας απαλά ένα λουρί.

«Δεν κάνω τέτοια πράγματα» του αποκρίνεται ζωηρά.

«Ποτέ δεν έχω δοκιμάσει να δέσω κάποιον... Είμαι έτοιμος να διπλασιάσω την αμοιβή σου αν το κάνεις» λέει με ένα γελάκι, λες και η σκέψη τον εκπλήσσει και τον ευχαριστεί.

Τα χρήματα που της προσφέρει τώρα είναι περισσότερα απ' όσα βγάζει σε δύο μήνες, αλλά της φαίνεται υπερβολικά επικίνδυνο να βρεθεί δεμένη.

«Λοιπόν, τι λες;» τη ρωτά και της χαμογελάει.

«Όχι».

«Εντάξει» λέει εκείνος βιαστικά και αφήνει το λουρί.

Η αγκράφα κουδουνίζει καθώς χτυπά στον στύλο.

«Θέλεις να γδυθώ τελείως;»

«Περίμενε λίγο» της απαντά και της ρίχνει μια περίεργα διερευνητική ματιά.

«Πειράζει να χρησιμοποιήσω το μπάνιο;»

«Σε λιγάκι». Ακούγεται σαν να προσπαθεί να ελέγξει την αναπνοή του.

Η Σοφία νιώθει τα χείλια της παράξενα δροσερά. Όταν φέρνει το χέρι στο στόμα της, βλέπει στο πρόσωπό του να διαγράφεται ένα πλατύ χαμόγελο.

Την πλησιάζει, της πιάνει σφιχτά το πιγούνι και τη φτύνει κατάμουτρα.

«Τι κάνεις;» τον ρωτάει, νιώθοντας ένα κύμα ζάλης να κατακλύζει το κεφάλι της.

Ξαφνικά τα πόδια της λυγίζουν και σωριάζεται με τόση δύναμη στο πάτωμα, που δαγκώνει τη γλώσσα της. Γλιστράει στο πλάι, ενώ το στόμα της γεμίζει αίμα, και τον βλέπει όρθιο από πάνω της να ξεκουμπώνει το κοτλέ παντελόνι του.

Η Σοφία δεν έχει τη δύναμη να συρθεί για να φύγει. Ακουμπά το μάγουλό της στο πάτωμα και βλέπει μια φόφια μύγα στη σκόνη κάτω από το κρεβάτι. Η καρδιά της χτυπάει τόσο δυνατά, που την ακούει υπόκωφα στα αυτιά της. Συνειδητοποιεί ότι της έχει ρίξει ναρκωτικό.

«Μη. Μη το κάνεις» λέει με κομμένη την ανάσα πριν κλείσει τα μάτια της.

Προτού η Σοφία χάσει τις αισθήσεις της, της περνά από το μυαλό ότι μπορεί να τη δολοφονήσει και πως ίσως αυτό να είναι το τελευταίο πράγμα που θα ζήσει ποτέ.

Η ΣΟΦΙΑ ΞΥΠΝΑΕΙ ΒΗΧΟΝΤΑΣ. Θυμάται ξαφνικά πού βρίσκεται. Είναι δεμένη στο κρεβάτι του Βίλλε. Δερμάτινα λουριά την κρατάνε ακινητοποιημένη ανάσκελα. Την έχει δέσει τόσο σφιχτά, που οι μύες στα πόδια και στα χέρια της την τραβάνε. Οι καρποί της καίνε και τα δάχτυλά της είναι παγωμένα.

Το στόμα της είναι κατάξερο, νιώθει τη γλώσσα της πρησμένη και τραχιά.

Τα πόδια της είναι διάπλατα ανοιχτά και το φόρεμά της έχει ανέβει γύρω από τη μέση της.

Αποκλείεται να συμβαίνει αυτό, σκέφτεται.

Ο τύπος πρέπει να είχε ρίξει ναρκωτική ουσία σε κάποιον από τα ποτήρια της σαμπάνιας όσο ήταν ακόμα στο ντουλάπι.

Από το διπλανό δωμάτιο η Σοφία ακούει μια τηλεφωνική συζήτηση που μοιάζει να είναι επαγγελματική. Μιλάνε κάποιος που είναι συνηθισμένος να έχει το πάνω χέρι.

Προσπαθεί να σηκώσει το κεφάλι της για να κοιτάξει έξω από το παράθυρο, να δει αν είναι νύχτα ή πρωί, αλλά δεν μπορεί. Ο πόνος στα χέρια της είναι αφόρητος.

Σκέφτεται ότι δεν έχει ιδέα πόση ώρα κείτεται εκεί, όταν μπαίνει ο Βίλλε στο δωμάτιο.

Φόβος κυριεύει την καρδιά της. Νιώθει να πνίγεται και τους παλμούς της να ανεβαίνουν.

Αυτό που οπωσδήποτε δεν έπρεπε να συμβεί έχει συμβεί.

Προσπαθεί να διατηρήσει την ψυχραιμία της, σκέφτεται ότι

πρέπει να του πιάσει την κουβέντα. Πρέπει να τον κάνει να καταλάβει ότι έχει διαλέξει το λάθος κορίτσι, αλλά ότι θα κρατήσει το στόμα της κλειστό έτσι και την αφήσει να φύγει αμέσως.

Υπόσχεται στον εαυτό της ότι θα παρατήσει τη δουλειά της συνοδού, κάτι που κάνει εδώ και πάρα πολύ καιρό, ξεδεύοντας τα χρήματά της σε πράγματα που δε χρειάζεται.

Ο άντρας την κοιτάζει με την ίδια πείνα που είχε πριν. Εκείνη προσπαθεί να πάρει μια χαλαρή έκφραση. Το 'ξερε από την αρχή ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Αλλά αντί να γυρίσει να φύγει, αγνόησε το ένστικτό της. Είχε κάνει ένα ολέθριο λάθος.

«Είπα όχι σε αυτό» λέει με συγκροτημένη φωνή.

«Εντάξει» απαντά εκείνος με ένα αργό χαμόγελο και αφήνει το βλέμμα του να περιπλανηθεί σε όλο της το σώμα.

«Γνωρίζω κορίτσια που δεν έχουν πρόβλημα να το κάνουν αυτό. Μπορώ να σε φέρω σε επαφή μαζί τους αν θέλεις».

Εκείνος δεν απαντά, μόνο ανασαίνει βαριά από τη μύτη και πηγαίνει στην άκρη του κρεβατιού, ανάμεσα στα πόδια της. Νιώθει ξαφνικά όλο της το σώμα να ιδρώνει και προσπαθεί να προετοιμάσει τον εαυτό της γι' αυτό που έρχεται.

«Αυτό είναι σεξουαλική επίθεση, το καταλαβαίνεις, έτσι δεν είναι;»

Χωρίς να απαντήσει, εκείνος σπρώχνει τα γυαλιά του ψηλά στη μύτη και την κοιτάζει με μεγάλο ενδιαφέρον.

«Αυτό με κάνει να αισθάνομαι πολύ άβολα και ότι βιαιοπραγείς σε βάρος μου» ξεκινά να λέει η Σοφία, αλλά σταματά όταν η φωνή της αρχίζει να τρέμει.

Πιέζει τον εαυτό της να παίρνει πιο αργές ανάσες, να μη δείχνει φοβισμένη, να μην παρακαλέσει. Τι θα είχε κάνει η Ταμάρα; Βλέπει μπροστά της το πρόσωπο της φίλης της με τις φακίδες, το αμυδρά χλευαστικό χαμόγελό της, τη σκληράδα στο βλέμμα.

«Έχω σημειώσει τα στοιχεία σου σε μια ατζέντα στο διαμέρισμά μου» του λέει κοιτάζοντάς τον κατάματα.

«Τι στοιχεία;» ρωτάει αδιάφορα.

«Το όνομά σου, που μάλλον είναι ψεύτικο, αλλά και τη διεύθυνση εδώ, το μέιλ σου, την ώρα του ραντεβού μας...»

«Άρα τώρα ξέρω» λέει και γνέφει καταφατικά.

Το στρώμα κουνιέται καθώς αρχίζει να μπουσουλάει στο κρεβάτι προς το μέρος της. Σταματάει ανάμεσα στους μηρούς της, ταλαντεύεται και μετά πιάνει το εσώρουχό της και το τραβάει. Δε σκίζεται, και ο ώμος της πονάει λες και έχει πάθει εξάρθρωση.

Ο άντρας τραβάει ξανά με τα δύο χέρια. Τσούζει καθώς το κιλοτάκι της τρίβεται πάνω στους γοφούς της, αλλά οι ενισχυμένες ραφές δε σκίζονται.

Εκείνος ψιθυρίζει κάτι χαμηλόφωνα και μετά την αφήνει στο κρεβάτι.

Το στρώμα κουνιέται ξανά και η Σοφία νιώθει να παθαίνει κράμπα στους μηρούς της.

Από το μυαλό της περνάει φευγαλέα η προπόνηση στο ποδόσφαιρο, πώς καταλάβαινε ότι επρόκειτο να την πιάσει κράμπα, οι γάμπες της που σφίγγονταν καθώς προσπαθούσε να βγάλει από τα καρφάκια των παπουτσιών σβόλους λάσπης.

Τα αναφοκοκκινισμένα πρόσωπα των φίλων της. Η φασαρία των αποδυτηρίων, η μυρωδιά του ιδρώτα, της αλοιφής για εντριβές και του αποσμητικού.

Πώς βρέθηκε εδώ; Πώς κατέληξε έτσι;

Προσπαθεί να μην κλάψει. Νιώθει πως θα ξοφλήσει έτσι και δείξει φόβο.

Ο άντρας επιστρέφει με ένα ψαλιδάκι, κόβει το εσώρουχο στο πλάι και το τραβάει.

«Υπάρχει πολύς κόσμος που είναι πρόθυμος να τον δέσουν» λέει η Σοφία. «Γνωρίζω...»

«Δε θέλω κορίτσια που είναι πρόθυμα να το κάνουν» τη διακόπτει πετώντας το εσώρουχό της στο κρεβάτι πλάι της.

«Εννοώ, υπάρχουν κορίτσια που ερεθίζονται να τα δένουν».

«Κακώς ήρθες εδώ» της δηλώνει απερίφραστα.

Η Σοφία δεν μπορεί πια να συγκρατήσει τα δάκρυά της και αρχίζει να κλαίει. Τεντώνει την πλάτη της και τραβάει τόσο δυ-

νατά τα λουριά, που σκίζεται η επιδερμίδα της και αίμα αρχίζει να στάζει χαμηλά στο δεξί της μπράτσο.

«Μην το κάνεις» λέει με αναφιλητά.

Ο άντρας βγάζει το πουκάμισό του, το πετάει στο πάτωμα, κατεβάζει το παντελόνι του και βάζει ένα προφυλακτικό στη χαλαρή του στύση.

Γονατίζει στο κρεβάτι και η Σοφία μπορεί να μυρίσει το καουτσούκ στα δάχτυλά του καθώς της χώνει το σκισμένο εσώρουχό της στο στόμα. Της έρχεται αναγούλα και θέλει να κάνει εμετό. Η γλώσσα της είναι κατάξερη και δάκρυα τρέχουν στα μάγουλά της. Ο άντρας ζουλάει το ένα στήθος της μέσα από το φόρεμα και μετά ξαπλώνει βαρύς πάνω της.

Η Σοφία κατουριέται από τον φόβο και μια ζεστή λιμνούλα από ούρα απλώνεται από κάτω της.

Όταν προσπαθεί να μπει με τη βία μέσα της, εκείνη γυρίζει απότομα στο πλάι και τον σπρώχνει με τον γοφό της.

Μία στάλα ιδρώτα πέφτει από τη μύτη του στο μέτωπό της.

Την πιάνει από τον λαιμό, την κοιτάζει στα μάτια, σφίγγει τη λαβή του και ξαπλώνει πάλι πάνω της. Το βάρος του την κάνει να βουλιάξει στο στρώμα και οι μηροί της ανοίγουν πιο πολύ. Οι αστραγάλοι της τσούζουν και οι στύλοι του κρεβατιού τρίζουν.

Πασχίζει να πάρει ανάσα τινάζοντας το κεφάλι της, ώσπου τα καταφέρνει.

Εκείνος σφίγγει τη λαβή του στον λαιμό της και η όρασή της αρχίζει να θολώνει. Το δωμάτιο χάνεται, καθώς τον νιώθει που προσπαθεί με τη βία να μπει μέσα της. Η Σοφία παλεύει να γυρίσει στο πλάι, αλλά είναι αδύνατον, αυτό θα συμβεί ούτως ή άλλως. Δεν μπορεί να παραμείνει μες στο σώμα της, πρέπει να σκεφτεί κάτι άλλο. Στιγμιότυπα από το παρελθόν περνάνε αστραπιαία από το μυαλό της, δροσερά απογεύματα στο μεγάλο γήπεδο ποδοσφαίρου, ακανόνιστες ανάσες, αχνός μπροστά στο στόμα της, η ησυχία κοντά στη λίμνη, το παλιό σχολείο στο Μπολστάνες.

Ο προπονητής δείχνει την μπάλα, φυσάει τη σφυρίχτρα, και μετά σιωπή.

Η λαβή στον λαιμό της εξαφανίζεται, η Σοφία φτύνει το εσώρουχο από το στόμα της και βαριανασαίνει ανοιγοκλείνοντας τα βλέφαρά της.

Κάποιος χτυπάει από κάτω το κουδούνι.

Την πιάνει από το πιγούνι και την πιέζει να ανοίξει το στόμα της, μετά χώνει πάλι το εσώρουχο μέσα και τη Σοφία την πιάνει ξανά αναούλα, ανασαίνοντας από τη μύτη, χωρίς να μπορεί να καταπιεί.

Το κουδούνι χτυπάει ξανά.

Ο άντρας τη φτύνει και σηκώνεται από το κρεβάτι, ανεβάζει το παντελόνι του και παίρνει το πουκάμισό του προτού βγει από το δωμάτιο.

Μόλις φεύγει, η Σοφία τραβά το δεξί της χέρι όσο πιο δυνατά μπορεί, χωρίς να σκέφτεται τις συνέπειες.

Αισθάνεται έναν διαπεραστικό πόνο, αλλά το χέρι της βγαίνει από το λουρί.

Μόνο το εσώρουχο στο στόμα της την εμποδίζει να μην ουρλιάξει.

Κοντεύει να λιποθυμήσει και όλο της το σώμα τρέμει από τον πόνο. Μπορεί να έχει σπάσει τον αντίχειρά της και αισθάνεται πως έχει σκιστεί ο σύνδεσμος. Το δέρμα της μοιάζει με παλιό γάντι και αίμα τρέχει στο χέρι της. Τραβάει το εσώρουχο από το στόμα της.

Σιγοκλαίει προσπαθώντας να χαλαρώσει το λουρί γύρω από τον αριστερό καρπό της. Τα δάχτυλά της όλο γλιστρούν, αλλά τελικά καταφέρνει να λύσει την αγκράφα. Τραβάει γρήγορα το λουρί μέσα από το κούμπωμα και μετά ανασηκώνεται για να βγάλει τα δεσμά από τους αστραγάλους της.

Σηκώνεται με ασταθείς κινήσεις, κρατώντας το πληγωμένο χέρι της πάνω στην κοιλιά της, και αρχίζει να βαδίζει στην παχιά μοκέτα. Το κεφάλι της σφυροκοπά από το σοκ και τον πόνο. Αισθάνεται μούδιασμα τα πόδια της και το φόρεμά της στο πίσω μέρος είναι βρεγμένο και παγωμένο.

Βγαίνει προσεκτικά από το υπνοδωμάτιο και διασχίζει αθόρυβα τον διάδρομο.

Σταματάει λίγο πριν τη σκάλα. Ακούγοντας και μια άλλη φωνή από κάτω, σκέφτεται να φωνάξει για βοήθεια. Δεν μπορεί να ακούσει τι λέει ο άλλος άντρας και έτσι πλησιάζει προσεκτικά. Στην κουπαστή κρέμονται ρούχα από το στεγνοκαθαριστήριο. Μέσα από το λεπτό πλαστικό βλέπει μπόγους από ολόιδια λευκά πουκάμισα.

Ξεροβήχει προσεκτικά, έτοιμη να φωνάξει για βοήθεια, όταν συνειδητοποιεί πως ο άλλος άντρας δε βρίσκεται μες στο σπίτι. Η φωνή του έρχεται από την ενδοσυνεννόηση. Ένας κούριερ που ζητάει από τον Βίλλε να του ανοίξει την αυλόθυρα. Εκείνος λέει ότι θα πρέπει να ξανάρθει άλλη φορά, έπειτα αφήνει το ακουστικό και πηγαίνει πάλι προς τη σκάλα.

Η Σοφία ζαλίζεται, αλλά καταφέρνει να παραμείνει όρθια. Τα πέλματά της έχουν μυρμηγκιάσει, καθώς το αίμα αρχίζει πάλι να ρέει κανονικά.

Οπισθοχωρεί. Το πάτωμα τρίζει κάτω από τα πόδια της, κοιτάζει γύρω της και βλέπει ένα μεγαλύτερο δωμάτιο πιο πέρα στον διάδρομο με προσωπογραφίες στους τοίχους. Σκέφτεται να τρέξει εκεί μέσα και να ανοίξει το παράθυρο φωνάζοντας για βοήθεια, αλλά συνειδητοποιεί ότι δεν έχει χρόνο.

Η ΣΟΦΙΑ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΒΙΑΣΤΙΚΑ τον διάδρομο προσπερνώντας τη σκάλα, ώσπου φτάνει στη στενή πόρτα μιας αποθήκης. Πιάνει το χερούλι και τραβάει.

Κλειδωμένη.

Μέσα από τα γυαλάκια του πολυέλαιου, παρατηρεί τον άντρα που ανεβαίνει τα σκαλιά.

Σύντομα θα την έχει προφτάσει.

Πηγαίνει πίσω προς τη σκάλα και κάθετα ανακούρκουδα στο πάτωμα, τα πουκάμισα από το στεγνοκαθαριστήριο την κρύβουν. Αν κοιτάξει κατευθείαν προς το μέρος της, θα τη δει, αν όμως απλώς την προσπεράσει, τότε η Σοφία θα έχει μερικά δευτερόλεπτα προβάδισμα.

Το χέρι της πονάει τόσο πολύ, που τρέμει, ενώ ο λαιμός και ο λάρυγγάς της είναι πρησμένοι.

Τα σκαλοπάτια είναι παλιά και φθαρμένα και η σκάλα τρίζει. Τον βλέπει ανάμεσα από τα κάγκελα και ζαρώνει προς τα πίσω προσεκτικά.

Ο Βίλλε φτάνει στον διάδρομο και πηγαίνει προς το υπνοδωμάτιο χωρίς να προσέξει το αίμα που έχει αφήσει η Σοφία στη μοκέτα.

Εκείνη σηκώνεται και παρακολουθεί την πλάτη και τον ηλιοκαμένο αυχένα του καθώς μπαίνει στο υπνοδωμάτιο.

Πηγαίνει αθόρυβα στη σκάλα και αρχίζει να την κατεβαίνει τρέχοντας.

Καταλαβαίνει ότι ο Βίλλε έχει γυρίσει και την έχει δει, διότι την έχει πάρει ήδη στο κατόπι.

Τα βροντερά του βήματα γίνονται όλο και πιο γρήγορα.

Πιάνει με το καλό της χέρι τα ματωμένα δάχτυλά της που πάλλονται δυνατά.

Το μόνο που ξέρει είναι ότι πρέπει να βγει από το σπίτι. Ορμά στον μακρύ διάδρομο ακούγοντας τα σκαλιά πίσω της να τρίζουν δυνατά, καθώς ο άντρας την ακολουθεί.

«Δεν έχω χρόνο για τέτοια!» της φωνάζει.

Η Σοφία τρέχει πάνω σε ένα στενό χαλάκι προς την πόρτα, σκοντάφτει σε ένα ζευγάρι παπούτσια, χωρίς όμως να πέσει.

Η ένδειξη στο σύστημα συναγερμού δίπλα στην εξώπορτα είναι φωτεινή.

Τα δάχτυλά της είναι τόσο υγρά από το αίμα, που ο σύρτης γλιστράει από το χέρι της. Τα σκουπίζει στο φόρεμα και ξαναδοκιμάζει, και τούτη τη φορά τα καταφέρνει. Κατεβάζει το χερούλι και σπρώχνει την πόρτα με τον ώμο της, αλλά είναι κλειδωμένη. Πανικόβλητη ρίχνει γρήγορες ματιές γύρω της φάχνοντας να βρει τα κλειδιά. Τα παρατάει τελικά και μπαίνει τρέχοντας από τις διπλές πόρτες στο καθιστικό.

Κάτι μεταλλικό χτυπάει στο έδαφος σε ένα άλλο δωμάτιο.

Απομακρύνεται από τα μεγάλα παράθυρα. Το μαύρο τζάμι αντανakλά τη φιγούρα της με φόντο τον ανοιχτόχρωμο τοίχο πίσω της.

Τον ακούει που έρχεται, έτσι πηγαίνει πάλι προς τα πίσω και κρύβεται πίσω από την πόρτα.

«Όλες οι πόρτες είναι κλειδωμένες» της λέει φωναχτά πλησιάζοντας στο καθιστικό.

Κρατάει την ανάσα της, η καρδιά της σφυροκοπά μες στο στήθος της. Η πόρτα τρίζει απαλά όταν ο άντρας εμφανίζεται στο κατώφλι. Τον βλέπει από τη χαραμάδα ανάμεσα απ' τους μεντεσέδες, το στόμα του μισάνοιχτο, τα μάγουλά του αναψοκοκκινισμένα.

Τα πόδια της αρχίζουν να τρέμουν πάλι.

Εκείνος κάνει μερικά ακόμα βήματα και μετά σταματά για

να αφουγκραστεί. Η Σοφία προσπαθεί να κάνει ησυχία, όμως η φοβισμένη ανάσα της είναι τραχιά.

«Το βαρέθηκα αυτό το παιχνίδι» λέει προσπερνώντας την.

Τον ακούει που την ψάχνει ανοιγοκλείνοντας πόρτες. Τη διαβεβαιώνει με δυνατή φωνή πως θέλει απλώς να της μιλήσει.

Έπιπλα γρατζουνάνε το πάτωμα, και μετά σιωπή.

Η Σοφία αφουγκράζεται. Ακούει την ανάσα της, τον δυσοίωνα χτύπο ενός ρολογιού, αλλά τίποτε άλλο.

Μόνο σιωπή.

Περιμένει λίγο ακόμα, μήπως ακούσει αργά βήματα να πλησιάζουν. Ξέρει πως ίσως πρόκειται για παγίδα, αλλά και πάλι διαλέγει να αφήσει την κρυψώνα της, επειδή αυτή μπορεί να είναι η μόνη ευκαιρία που της δίνεται.

Αθόρυβα προχωράει πιο μέσα στο καθιστικό. Όλα είναι σιωπηλά, λες και τα έχει τυλίξει ένας εκατονταετής ύπνος.

Πηγαίνει στις καρέκλες γύρω από το γυαλιστερό τραπέζι και προσπαθεί να σηκώσει μία, αλλά είναι πολύ βαριά. Έτσι, τη σέρνει από τη ράχη με το καλό της χέρι προς την τζαμαρία, σφαδάζοντας από τον πόνο όταν πρέπει να την πιάσει και με το πληγωμένο. Παίρνει φόρα κάνοντας γρήγορα δυο βήματα, στρέφει τον κορμό της και με μια διαπεραστική κραυγή την πετάει πάνω στο τζάμι.

Η βαριά καρέκλα χτυπάει πάνω του και πέφτει πάλι μες στο δωμάτιο. Το εσωτερικό τζάμι σπάει και διαλύεται στο πάτωμα σκορπώντας παντού γυαλάκια. Μεγαλύτερα κομμάτια γλιστράνε χαμηλά στην κάσα και παραμένουν όρθια, γερμένα πάνω στο άθικτο εξωτερικό τζάμι.

Ο συναγερμός αρχίζει να ουρλιάζει εκκωφαντικά.

Η Σοφία αρπάζει πάλι την καρέκλα αφηφώντας τα γυαλάκια που της σκίζουν τα πέλματα και, ενώ ετοιμάζεται να τη ρίξει στο παράθυρο, βλέπει τον άντρα να έρχεται προς το μέρος της.

Παρατάει την καρέκλα και μπαίνει κατευθείαν στη μεγάλη κουζίνα, διατρέχει με το βλέμμα τις λευκές σανίδες του πατώματος και τους πάγκους από ανοξείδωτο ατσάλι.

Εκείνος την ακολουθεί με συγκρατημένα βήματα.

Η Σοφία θυμάται το κυνηγητό ως μέρος ενός παιδικού παιχνιδιού: το αίσθημα ανημπόριας όταν συνειδητοποιούσε πως ο διώκτης της ήταν τόσο κοντά, που αποκλείεται να του ξεφύγει.

Στηρίζεται στον πάγκο ρίχνοντας κάτω ένα ζευγάρι γυαλιά και ένα ασυνήθιστο βραχιόλι.

Δεν ξέρει τι να κάνει. Κοιτάζει προς τις κλειδωμένες τζαμπορτες κι ύστερα πηγαίνει στη νησίδα, όπου βρίσκονται δύο αστραφτερά κατσαρολάκια. Ανοίγει τα συρτάρια με τρεμάμενα χέρια, βαριανασαίνοντας, και βρίσκει μια σειρά από μαχαίρια.

Αρπάζει ένα τη στιγμή που ο άντρας μπαίνει στην κουζίνα. Κρατά στα χέρια του μιατσιμπίδα για το τζάκι λερωμένη από την κάπνα.

Στρέφει προς το μέρος του το μαχαίρι με τη φαρδιά λάμα, αλλά αμέσως καταλαβαίνει ότι δεν έχει την παραμικρή ελπίδα.

Μπορεί πολύ εύκολα να τη σκοτώσει. Το όπλο του είναι πολύ πιο βαρύ.

Ο συναγερμός τσιρίζει ακόμα. Τα πέλματά της τσούζουν από τις πληγές και νιώθει μουνδιασμένο το τραυματισμένο χέρι της.

«Σε παρακαλώ, σταμάτα» λέει με κομμένη την ανάσα οπισθοχωρώντας προς τη νησίδα. «Πάμε πάλι στο κρεβάτι, σ' το υπόσχομαι, δε θα σου δημιουργήσω κανένα πρόβλημα».

Του δείχνει το μαχαίρι, έπειτα το αφήνει πάνω στον πάγκο από ανοξείδωτο ατσάλι και δοκιμάζει να του χαμογελάσει.

«Και πάλι θα σε χτυπήσω» της λέει.

«Δε χρειάζεται να το κάνεις αυτό» εκλιπαρεί. Νιώθει σαν να χάνει τον έλεγχο του προσώπου της.

«Θα σε χτυπήσω πολύ άσχημα» λέει σηκώνοντας το αυτοσχέδιο όπλο πάνω από το κεφάλι του.

«Σε παρακαλώ, παραδίνομαι, θα...»

«Μόνο τον εαυτό σου πρέπει να κατηγορείς» τη διακόπτει και τότε, ξαφνικά, αφήνει από τα χέρια του τηντσιμπίδα.

Το εργαλείο πέφτει με έναν δυνατό κρότο στο πάτωμα σκορπώντας στάχτη στον αέρα.

Ο άντρας χαμογελά έκπληκτος, έπειτα κοιτάζει τον κύκλο αίματος που απλώνεται στο στήθος του.

«Τι διάολο;» φιθυρίζει. Τεντώνει το χέρι για να πιαστεί, αλλά δε βρίσκει τον πάγκο και παραπατάει.

Στη μέση του λευκού πουκαμίσου του εμφανίζεται κι ένας δεύτερος λεκές αίματος. Οι κόκκινες πληγές στο σώμα του ανθίζουν σαν στίγματα.

Ο άντρας πιέζει το χέρι στο στήθος του και αρχίζει να οπισθοχωρεί τρεκλίζοντας προς την τραπεζαρία, αλλά σταματά και στρέφει τη λερωμένη με αίμα παλάμη του για να την κοιτάξει. Μοιάζει με τρομαγμένο παιδί. Πάει κάτι να πει, όμως γλιστράει στα γόνατά του.

Αίμα πετάγεται στο πάτωμα μπροστά του.

Ο συναγερμός ηχεί ακόμα εκκωφαντικός.

Η Σοφία βλέπει δίπλα από τις ανοιχτόχρωμες κουρτίνες έναν άντρα που έχει ένα κεφάλι με πολύ παράξενο σχήμα.

Στέκεται με τα πόδια ανοιχτά και κρατά με τα δυο του χέρια ένα πιστόλι.

Το πρόσωπό του το καλύπτει μια μαύρη μπαλακλάβα, μόνο το στόμα και τα μάτια του φαίνονται. Στα μάγουλά του κρέμεται κάτι που μοιάζει με δερμάτινα λουριά.

Ο Βίλλε πιέζει το στήθος του με την παλάμη του ξανά, αλλά το αίμα ποτίζει τα δάχτυλά του και τρέχει στο χέρι του.

Η Σοφία γυρίζει με τρεμάμενα πόδια και κοιτάζει τον άντρα με το όπλο. Εκείνος, με το βλέμμα στυλωμένο στον Βίλλε, παίρνει το ένα χέρι από το πιστόλι και σηκώνει σβέλτα από το πάτωμα τους δύο άδειους κάλυκες.

Τρέχει και την προσπερνάει σαν να μην υπάρχει. Κλοτσάει μακριά την τσιμπίδα με την αρβύλα του, τραβάει πίσω το κεφάλι του Βίλλε από τα μαλλιά και μπήγει την κάννη του πιστολιού στο δεξί του μάτι.

Αυτό είναι εκτέλεση, σκέφτεται η Σοφία, και αρχίζει να πηγαίνει προς το καθιστικό σαν σε όνειρο. Χτυπάει τον γοφό της στην άκρη του πάγκου και γλιστράει το χέρι της κατά μήκος του. Καθώς προσπερνά τους δύο άντρες, νιώθει τη ραχοκοκαλιά της

να ανατριχιάζει και προσπαθεί να τρέξει, αλλά γλιστράει μες στα αίματα. Τα πόδια της δεν την κρατούν και πέφτοντας χτυπάει δυνατά το κεφάλι της στο πάτωμα.

Η όρασή της θολώνει και για μια στιγμή όλα μαυρίζουν, μετά ανοίγει πάλι τα μάτια της.

Βλέπει ότι ο άντρας δεν έχει τραβήξει ακόμα τη σκανδάλη, η κάννη συνεχίζει να πιέζει το κλειστό βλέφαρο του Βίλλε.

Το κεφάλι της Σοφίας στο πίσω μέρος όπου χτύπησε καίει και πάλλεται.

Βλέπει θολά, όλα γυρίζουν. Αυτά που κρέμονται από το μάγουλο του άντρα και τα είχε περάσει για δερμάτινα λουριά τώρα μοιάζουν περισσότερο με βρεγμένα φτερά ή μπερδεμένα μαλλιά.

Κλείνει τα μάτια της, καθώς την πιάνει πάλι ζαλάδα, έπειτα ακούει φωνές πάνω από το διαπεραστικό τσίριγμα του συναγερμού.

«Περίμενε, περίμενε» εκλιπαρεί ο Βίλλε βαριανασαίνοντας. «Νομίζεις ότι ξέρεις τι συμβαίνει, αλλά δεν είναι έτσι».

«Ξέρω πως ο Ρατζέν άνοιξε την πόρτα και τώρα...»

«Ποιος είναι ο Ρατζέν;» ρωτάει ο Βίλλε παλεύοντας να πάρει ανάσα.

«Και τώρα θα σας κατασπαράξει όλους η κόλαση» καταλήγει ο μασκοφόρος άντρας.

Μένουν σιωπηλοί και η Σοφία ανοίγει πάλι τα μάτια της. Όλα φαίνονται σαν να εξελίσσονται σε αργή κίνηση. Ο μασκοφόρος κοιτάζει το ρολόι του και έπειτα φιθυρίζει κάτι στον Βίλλε.

Εκείνος δεν απαντά, αλλά μοιάζει να έχει καταλάβει. Αίμα αναβλύζει από την κοιλιά του, χύνεται στον καβάλο του. Σχηματίζει μια λιμνούλα στο πάτωμα.

Η Σοφία βλέπει τα γυαλιά του πλάι της στο πάτωμα, δίπλα στο αντικείμενο που αρχικά νόμιζε πως ήταν βραχιόλι.

Τώρα συνειδητοποιεί πως είναι ένας προσωπικός συναγερμός.

Μια μικρή ατσάλινη συσκευή με δύο κουμπιά, στερεωμένη σε ένα λουράκι ρολογιού.

Ο μασκοφόρος άντρας στέκεται τελείως ακίνητος παρατηρώντας το θύμα του.

Η Σοφία φέρνει προσεκτικά το χέρι της στο πλάι προς τον συναγερμό, τον κολλάει πάνω της και πιέζει τα κουμπιά κάμποσες φορές.

Τίποτε δε συμβαίνει.

Ο άντρας αφήνει τα μαλλιά του Βίλλε, αλλά συνεχίζει να πιέζει την κάννη του πιστολιού στο δεξί του μάτι. Περιμένει λίγα δευτερόλεπτα και μετά πατάει τη σκανδάλη.

Ακούγεται ένας δυνατός μεταλλικός ήχος, καθώς η σφαίρα πετυχαίνει τον στόχο της. Το κεφάλι του Βίλλε τινάζεται πίσω και αίμα κυλάει σαν καταρράκτης από το κρανίο του. Θραύσματα οστών και μια γκρίζα ουσία πετάγονται ως τον χώρο της τραπεζαρίας, πιτσιλάνε τα έπιπλα.

Η Σοφία νιώθει ζεστές στάλες στα χείλια της, καθώς βλέπει το άδειο φυσίγγιο να πέφτει και να αναπηδά στο πάτωμα.

Στην ατμόσφαιρα αιωρείται ένα νέφος από γκρίζα πούδρα και το νεκρό σώμα σωριάζεται στο πάτωμα σαν τσουβάλι με βρεγμένα ρούχα και κείτεται εκεί ακίνητο.

Ο μασκοφόρος άντρας σκύβει για να μαζέψει τον κάλυκα, και το ρολόι του γλιστράει χαμηλά στην αναστροφή του χεριού του.

Στέκεται όρθιος πάνω από το νεκρό σώμα, σκύβει μπροστά και πιέζει την κάννη του πιστολιού στο άλλο μάτι του πτώματος. Τινάζει το κεφάλι του για να διώξει κάτι που μοιάζει με μπερδεμένα μαλλιά από το πρόσωπό του και μετά πατάει πάλι τη σκανδάλη.

Ο ΗΧΟΣ ΚΛΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ της δουλειάς της γίνεται μέρος του σκηνικού του ονείρου της, όπου ένα ρυάκι διατρέχει την πυκνή βλάστηση. Ένα λεπτό αργότερα η Σάγκα Μπάουερ πετάγεται από τον ύπνο της και σηκώνεται τόσο γρήγορα από το κρεβάτι, που παρασύρει μαζί της τα σκεπάσματα.

Πηγαίνει βιαστικά με τα εσώρουχα στο ντουλάπι όπου φυλάει τα όπλα της, σχηματίζοντας ταυτόχρονα τον αριθμό που ξέρει απέξω. Μέσα από τις περσίδες μπαίνει η λάμψη από τα φώτα του δρόμου φωτίζοντας τα ευλύγιστα πόδια της και τη γυμνή της πλάτη.

Ξεκλειδώνει γρήγορα τη βαριά μεταλλική πόρτα ακούγοντας τις εντολές που της δίνονται από το τηλέφωνο και παίρνει μια μαύρη τσάντα στην οποία βάζει ένα Glock 21 με τη θήκη του μαζί με πέντε επιπλέον γεμιστήρες.

Η Σάγκα Μπάουερ εργάζεται ως μυστικός πράκτορας στην Αστυνομία Ασφαλείας και ειδικεύεται στην αντιτρομοκρατία.

Το τηλεφώνημα που την ξύπνησε σημαίνει πως έχει κηρυχθεί Πλατινένιος Κωδικός.

Τρέχει στο χολ, ενώ ακούει τις τελευταίες εντολές, και έπειτα ρίχνει το τηλέφωνο στην τσάντα της.

Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο.

Πάνω από το γυμνό της σώμα φοράει τη μαύρη δερμάτινη ολόσωμη φόρμα της, νιώθοντας το κρύο ύφασμα στην πλάτη και στο στήθος της, έπειτα βάζει τις μπότες της χωρίς να μπει

στον κόπο να φορέσει κάλτσες, και παίρνει από το ράφι το κράνος της, το βαρύ αλεξίσφαιρο γιλέκο και τα γάντια της.

Δίχως να χάσει χρόνο για να κλειδώσει την πόρτα, φεύγει από το διαμέρισμα σηκώνοντας το φερμουάρ μέχρι το πιγούνι. Φοράει το κράνος της βάζοντας μέσα λίγες ξανθές τούφες που πετάνε.

Στην οδό Ταβάστ είναι σταθμευμένη μια ταλαιπωρημένη μοτοσικλέτα Triumph. Έχει ένα σιλανσιέ της κακιάς ώρας, προστατευτικά σκελετού που έχουν επισκευαστεί κάμποσες φορές και ένα χαλασμένο κιβώτιο ταχυτήτων. Η Σάγκα τρέχει προς το μέρος της και αφήνει την κλειδαριά με τη βαριά αλυσίδα της να πέσει στην άσφαλο.

Καβαλάει τη μοτοσικλέτα, βάζει ταχύτητα και φεύγει όσο πιο γρήγορα μπορεί.

Αγνοώντας φανάρια και πινακίδες με στοπ, επιταχύνει για να προσπεράσει ένα ταξί.

Νιώθει τη μηχανή να δονείται στα γόνατα και στους μηρούς της, και ο θόρυβος μες στο κράνος της ακούγεται σαν πλάσμα που μουγκρίζει κάτω από το νερό.

Η αστυνόμος Σάγκα Μπάουερ έχει ένα εβδομήντα τέσσερα ύψος με μυς μπαλαρίνας. Κάποτε ήταν μια από τις καλύτερες πυγμαχούς στη βόρεια Ευρώπη, αλλά σταμάτησε να κατεβαίνει σε αγώνες πριν από δύο χρόνια.

Είναι είκοσι εννιά χρονών και η ομορφιά της σου κόβει την ανάσα, με την ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα της, τον λεπτό λαιμό και τα καθαρά γαλανά μάτια.

Δε δίνει μεγάλη σημασία στην εμφάνισή της και ποτέ δεν προσέχει ότι οι άλλοι έχουν την τάση να χαμογελούν και να κοκκινίζουν μπροστά της.

Μια πλαστική σακούλα στροβιλίζεται μπροστά από τη μοτοσικλέτα βγάζοντάς την από τις σκέψεις της.

Όταν φτάνει στη Σέντερ Μέλαρστραντ, στρίβει απότομα αριστερά. Το μαρσπιέ γδέρνει τον δρόμο, αλλά η Σάγκα καταφέρνει να διατηρήσει τον έλεγχο της μηχανής, περνάει κάτω από την Κεντρική Γέφυρα και ανεβαίνει τη ράμπα πρόσβασης.

Είναι η πρώτη φορά που εμπλέκεται σε Πλατινένιο Κωδικό. Είναι ο συναγερμός που προορίζεται για τις μεγαλύτερες απειλές για την εθνική ασφάλεια.

Νιώθει λες και πετάει, καθώς διασχίζει τις φουρκέτες και τα σοκάκια του Γκάμλα Σταν και του Ρινταρχόλμεν.

Η Σάγκα έχει εκπαιδευτεί για σενάρια σαν αυτό. Αναμένεται να δράσει ανεξάρτητα και να μην την επηρεάσει τίποτε, ούτε καν ο νόμος.

Μπροστά της βλέπει τα θλιβερά τούβλινα κτίρια του νοσοκομείου Καρολίνσκα και, βγαίνοντας στον αυτοκινητόδρομο Ε4, ωθεί στα όριά της την τρικύλινδρη μηχανή των εννιακοσίων κυβικών αγγίζοντας τα διακόσια είκοσι χιλιόμετρα την ώρα. Προσπερνάει το Ρόσλαγκστουλ και στρίβει αριστερά προς το πανεπιστήμιο.

Ο παγωμένος αέρας τη βοηθάει να μείνει ψύχραιμη, καθώς σκέφτεται διεξοδικά τις πληροφορίες που της έχουν δοθεί και σχηματίζει μες στο μυαλό της μια αρχική επιχειρησιακή στρατηγική.

Αφήνει πίσω της τον αυτοκινητόδρομο και πατάει γκάζι κατά μήκος της Βεντεβέγκεν με κατεύθυνση το καταπράσινο Γιούρσχολμ και τις βίλες που εκτείνονται άναρχα. Η τερκουάζ λάμψη από τις πισίνες λαμπυρίζει ανάμεσα σε οπωροφόρα δέντρα και θάμνους.

Μπαίνει με μεγάλη ταχύτητα σε μια κυκλική πλατεία και παίρνει την πρώτη έξοδο στα δεξιά. Προτού ο εγκέφαλός της προλάβει να προσέξει το σταθμευμένο αυτοκίνητο, οι μύες της αντιδρούν ενστικτωδώς στρίβοντας απότομα τη μηχανή. Η Σάγκα πάει να πέσει, αλλά με το βάρος του σώματός της προς την αντίθετη κατεύθυνση το αποφεύγει. Η μπροστινή ρόδα γλιστράει πάνω στον δρόμο. Ακούγεται ένας πινηχτός γδούπος, καθώς πέφτει πάνω σε έναν μεγάλο πλαστικό σκουπιδοτενεκέ, αλλά ανακτά τον έλεγχο της μηχανής και πατάει δυνατά γκάζι.

Η καρδιά της χτυπάει σαν τρελή.

Ευτυχώς, η μοτοσικλέτα της έχει χαμηλό κέντρο βάρους και εξαιρετικά κρατήματα.

Μάλλον αυτό την έσωσε.

Η Σάγκα βλέπει μεγάλα κότερα στα ανοιχτά, καθώς παίρνει τη φαρδιά καμπύλη του δρόμου μέσα από τα επιβλητικά σπίτια. Έχει γείρει επικίνδυνα στα αριστερά, αλλά πατάει κι άλλο το γκάτζι μόλις φτάνει στην ακτή.

7

Η ΣΑΓΚΑ ΚΟΒΕΙ ΤΑΧΥΤΗΤΑ πλησιάζοντας στη διεύθυνση που της έδωσαν.

Αφήνει τη μηχανή να πέσει πλάι στο γρασίδι δίπλα στον δρόμο, παρατάει το κράνος της και βάζει το αλεξίσφαιρο γιλέκο και τη θήκη.

Έχει περάσει μισή ώρα από τότε που την ξύπνησε το τηλέφωνό της.

Ο συναγερμός ουρλιάζει μες στο σπίτι.

Για μια στιγμή, εύχεται να ήταν εκεί ο επιθεωρητής Γιούνα Λίννα. Έχει δουλέψει στο πλευρό του σε όλες τις μεγάλες υποθέσεις που έχει αναλάβει ως τώρα. Είναι ο καλύτερος αστυνομικός που έχει γνωρίσει ποτέ.

Μία φορά τον απογοήτευσε, αλλά δε θα το ξανακάνει ποτέ.

Έχουν χάσει επαφή από τότε που μπήκε φυλακή. Θα ήθελε να τον επισκεφτεί, αλλά ξέρει ότι χρειάζεται να χτίσει μια καινούρια ζωή για τον εαυτό του. Θα χρειαστεί πολλή δουλειά για να κερδίσει την εμπιστοσύνη των άλλων κρατουμένων.

Τώρα έχει κηρυχτεί Πλατινένιος Κωδικός και η Σάγκα είναι μόνη της.

Κανείς άλλος από την Αστυνομία Ασφαλείας δεν έχει έρθει ακόμα.

Σκαρφαλώνει την αυλόθυρα και φτάνει τρέχοντας στην κεντρική είσοδο της βίλας. Βάζει ένα ανοιχτήρι στην κλειδαριά και μετά τη λεπτή άκρη από τη λάμα της. Τη μετακινεί λίγο

στα δεξιά μες στον μηχανισμό μέχρι που το μάνταλο υποχωρεί.

Η κλειδαριά ανοίγει με ένα πνιχτό κλικ.

Πετώντας κάτω τα εργαλεία της, βγάζει το Glock της, το απασφαλίζει και ανοίγει την πόρτα. Ο εκκωφαντικός ήχος του συναγερμού καλύπτει καθετί άλλο.

Η Σάγκα ελέγχει βιαστικά την είσοδο και τον μεγάλο διάδρομο μπροστά της και μετά γυρίζει στον πίνακα ελέγχου του συναγερμού, όπου πληκτρολογεί τον κωδικό που έχει απομνημονεύσει.

Σιωπή απλώνεται στο σπίτι και ένα κακό προαίσθημα την κατακλύζει.

Με το πιστόλι της υψωμένο και το δάχτυλο στη σκανδάλη, διασχίζει τον διάδρομο, προσπερνάει τη σκάλα και φτάνει σε ένα μεγάλο καθιστικό. Ελέγχει πίσω από τις πόρτες και κατά μήκος του δεξιού τοίχου και μετά συνεχίζει σκυφτή να προχωράει.

Ένα από τα μεγάλα παράθυρα στο πίσω μέρος του δωματίου είναι σπασμένο. Μια καρέκλα βρίσκεται αναποδογυρισμένη στο πάτωμα και γύρω της λαμποκοπούν θρύψαλα από γυαλί.

Η Σάγκα κατευθύνεται προς την πόρτα της κουζίνας βλέποντας το είδωλό της στις γυάλινες επιφάνειες.

Αίμα και θραύσματα οστών είναι διάσπαρτα στο πάτωμα, στον καναπέ και στο χαμηλό τραπεζάκι.

Σαρώνει το δωμάτιο με το πιστόλι της κι έπειτα συνεχίζει να κινείται αργά, με την κουζίνα να φανερώνεται όλο και περισσότερο. Βλέπει λευκά ντουλάπια και πάγκους από ανοξείδωτο ατσάλι.

Σταμάτα και αφουγκράζεται.

Ακουί έναν χαμηλό συνεχόμενο ήχο, λες και κάποιος χτυπάει ρυθμικά το νύχι του πάνω σε τραπέζι.

Σημαδεύοντας με το όπλο την πόρτα της κουζίνας, η Σάγκα μπαίνει αθόρυβα με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο και βλέπει έναν άντρα να κείται ανάσκελα στο πάτωμα.

Έχει δεχτεί πυροβολισμούς στο στήθος και στα μάτια.

Το πίσω μέρος του κεφαλιού του λείπει.

Μια σκοτεινή λιμνούλα έχει σχηματιστεί από κάτω του.

Τα χέρια του είναι απλωμένα πλάι του λες και κάνει ηλιοθεραπεία.

Η Σάγκα υψώνει πάλι το πιστόλι της και ελέγχει την υπόλοιπη κουζίνα.

Οι κουρτίνες μπροστά από τις τζαμαρίες κυματίζουν στο δωμάτιο. Οι κρίκοι από το κουρτινόξυλο χτυπάνε αναμεταξύ τους.

Από τους πυροβολισμούς που δέχτηκε ο άντρας, αίματα έχουν πεταχτεί στο πάτωμα, που τα έχουν πατήσει ξυπόλυτα πέλματα.

Οι πατημασιές οδηγούν κατευθείαν προς τη Σάγκα, η οποία γυρίζει απότομα και σαρώνει με το πιστόλι της το δωμάτιο, προτού πάει ξανά προς τις διπλές πόρτες που οδηγούν στο καθιστικό.

Αιφνιδιάζεται όταν, με την άκρη του ματιού της, βλέπει κάποιον να βγαίνει μπουσουλώντας από την κρυφώνα του πίσω από έναν καναπέ και να σηκώνεται.

Η Σάγκα γυρίζει απότομα και βλέπει μια γυναίκα με γαλάζιο φόρεμα. Τη σημαδεύει με το πιστόλι της ανάμεσα στα στήθη, καθώς η άγνωστη κάνει ένα ασταθές βήμα.

«Τα χέρια πίσω από το κεφάλι!» ουρλιάζει η Σάγκα. «Πέσε στα γόνατα, στα γόνατα!»

Με το πιστόλι υψωμένο, τρέχει προς το μέρος της.

«Σε παρακαλώ» ψιθυρίζει η γυναίκα πετώντας τον προσωπικό συναγερμό στο πάτωμα.

Μόλις που προλαβαίνει να δείξει πως τα χέρια της είναι άδεια και η Σάγκα την κλοτσάει από το πλάι, κάτω ακριβώς από το γόνατο, τόσο δυνατά, που τα πόδια της λυγίζουν και πέφτει στο πάτωμα με έναν γδούπο, πρώτα ο γοφός, μετά το μάγουλο και ο κρόταφος.

Η Σάγκα βρίσκεται στη στιγμή πάνω της. Τη χτυπάει με τη γροθιά στο αριστερό νεφρό, έπειτα πιέζει το πιστόλι στο πίσω μέρος του κεφαλιού της ακινητοποιώντας την με το δεξί γόνατο, ενώ ξαναρίχνει μια γρήγορη ματιά στο δωμάτιο.

«Ποιος άλλος είναι στο σπίτι;»

«Μόνο ο ένοπλος άντρας, μπήκε στην κουζίνα» απαντά η γυναίκα με κομμένη την ανάσα. «Πυροβόλησε και μετά πήγε...»

«Μη μιλάς!» τη διακόπτει η Σάγκα.

Γυρίζει γρήγορα τη γυναίκα μπρούμυτα και φέρνει τα χέρια της πίσω από την πλάτη της. Εκείνη τα δέχεται όλα με έναν ανησυχητικά ήρεμο τρόπο. Η Σάγκα τής δένει τα χέρια με ένα πλαστικό δεματικό και μετά σηκώνεται και μπαίνει στην κουζίνα προσπερνώντας τον νεκρό άντρα.

Οι κουρτίνες ακόμα κυματίζουν από τον αέρα.

Σημαδεύοντας με το πιστόλι μπροστά της, περνάει πάνω από τη λερωμένη με κάπνα τσιμπίδα, ελέγχει στα αριστερά της την κουζίνα και μετά πηγαίνει πίσω από τη νησίδα προς τις συρταρωτές τζαμόπορτες.

Στο τζάμι υπάρχει μια στρογγυλή τρύπα, ανοιγμένη με κόφτη διαμαντιών, και η πόρτα είναι ανοιχτή. Η Σάγκα βγαίνει έξω στη βεράντα και σαρώνει με το πιστόλι της το γρασίδι και τα παρτέρια.

Το νερό είναι ακίνητο, η νύχτα γαλήνια.

Κάποιος που διέρρηξε ένα σπίτι και έφερε σε πέρας μια τόσο άψογη εκτέλεση δε θα έμενε ποτέ στον τόπο του εγκλήματος.

Η Σάγκα πηγαίνει πάλι μέσα στη γυναίκα. Δένει τους αστραγάλους της με περισσότερα πλαστικά δεματικά, αλλά εξακολουθεί να κρατάει το γόνατό της πάνω στη μέση της.

«Χρειάζομαι κάποιες απαντήσεις» λέει χαμηλόφωνα.

«Δεν έχω καμία ανάμειξη, απλώς έτυχε να βρίσκομαι εδώ, δεν είδα τίποτα» ψιθυρίζει η γυναίκα.

Η Σάγκα κατεβάζει το φόρεμα της γυναίκας, που έχει ανέβει ψηλά, και τη σηκώνει όρθια. Σε λίγο πέντε οχήματα παντός εδάφους θα σταματήσουν απέξω και η Αστυνομία Ασφαλείας θα συρρεύσει στο σπίτι.

«Πόσοι ήταν οι ένοπλοι;»

«Μόνο ένας, είδα μόνο έναν».

«Μπορείς να τον περιγράψεις;»

«Δεν ξέρω. Φορούσε μάσκα, δεν είδα τίποτα, μαύρα ρούχα, γάντια, όλα έγιναν τόσο γρήγορα. Νόμιζα ότι θα με σκοτώσει κι εμένα, νόμιζα...»

«Εντάξει, περίμενε» τη διακόπτει η Σάγκα.

Πηγαίνει πάνω από το πτώμα. Το στρογγυλό πρόσωπο του άντρα δεν έχει πειραχτεί πολύ, έτσι δε δυσκολεύεται να τον αναγνωρίσει. Βγάζει το τηλέφωνό της, πηγαίνει λίγο στην άκρη και τηλεφωνά στον επικεφαλής της Αστυνομίας Ασφαλείας. Εί- ναι πολύ αργά το βράδυ, αλλά περιμένει το τηλεφώνημά της και απαντά αμέσως.

«Ο υπουργός Εξωτερικών είναι νεκρός» λέει η Σάγκα.

ΕΠΤΑ ΛΕΠΤΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ το σπίτι και η γύρω περιοχή έχουν γεμίσει με μέλη της μονάδας εμπειρογνομώνων της Αστυνομίας Ασφαλείας.

Τα τελευταία δύο χρόνια η Αστυνομία Ασφαλείας έχει αυξήσει δραστικά το επίπεδο προστασίας για τα μέλη της κυβέρνησης, με προσωπικούς φρουρούς και σύγχρονους προσωπικούς συναγερμούς. Υπάρχουν διαφορετικά επίπεδα επιφυλακής, όμως επειδή η τρομοκρατημένη γυναίκα πάτησε και τα δύο κουμπιά του συναγερμού ταυτόχρονα για πάνω από τρία δευτερόλεπτα, κηρύχθηκε Πλατινένιος Κωδικός.

Η αστυνομία έχει αποκλείσει τον τόπο του εγκλήματος, τρεις ξεχωριστές ζώνες γύρω από την ευρύτερη περιοχή της Στοκχόλμης παρακολουθούνται στενά και έχουν στηθεί οδοφράγματα.

Μπαίνει ο Γιάνους Μίκελσεν και σφίγγει το χέρι της Σάγκα. Έχει τεθεί επικεφαλής της επιχείρησης στο εσωτερικό του σπιτιού και εκείνη τον ενημερώνει βιαστικά.

Έχει μια γοητεία σχεδόν χίπικη, με τα πυρρόξανθα μαλλιά του και τα κοκκινωπά αξύριστα γένια του. Μοιάζει με τύπο που πρεσβεύει μόνο ειρήνη και αγάπη, αλλά η Σάγκα ξέρεει πως παλιά ήταν επαγγελματίας στρατιώτης, προτού καταλήξει στην Αστυνομία Ασφαλείας. Πήρε μέρος στην Επιχείρηση Αταλάντα*

* Ναυτική επιχείρηση υπό την αιγίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μετά από

και τον είχαν τοποθετήσει σε μια βάση στα ανοικτά της Σομαλίας.

Ο Γιάνους βάζει έναν πράκτορα στην πόρτα, αν και δεν πρόκειται να τηρήσουν τη συνήθη λίστα των ατόμων που εισέρχονται στον τόπο του εγκλήματος. Υπό τους κανονισμούς του Πλατινένιου Κωδικού, κανείς δεν μπορεί να ξέρει ποιος είναι ενήμερος για τα γεγονότα και ποιος όχι.

Δύο αξιωματικοί της Αστυνομίας Ασφαλείας πλησιάζουν τη νεαρή γυναίκα που έχει δέσει η Σάγκα. Τα μάτια της είναι κόκκινα από το κλάμα και η μάσκαρά της έχει τρέξει στον κρόταφό της.

Ο ένας από τους δύο άντρες γονατίζει δίπλα της και βγάζει μια σύριγγα. Η γυναίκα τρομάζει τόσο πολύ, που αρχίζει να τρέμει, όμως ο άλλος αστυνομικός την κρατάει σφιχτά όσο της χορηγούν ενδοφλέβια το ηρεμιστικό φάρμακο.

Τα μάγουλα της γυναίκας κοκκινίζουν, τεντώνει τον λαιμό της, το σώμα της σφίγγεται και μετά χαλαρώνει.

Η Σάγκα τούς παρακολουθεί να κόβουν τα πλαστικά δεματικά, να της βάζουν μια μάσκα οξυγόνου στη μύτη και στο στόμα και έπειτα να κλείνουν τη ναρκωμένη γυναίκα σε έναν σάκο μεταφοράς σορών. Έξω περιμένει ένα βανάκι για να την παραλάβει.

Οι άλλες τέσσερις ομάδες είναι ήδη απασχολημένες εξετάζοντας τον τόπο του εγκλήματος και καταγράφοντας ενδελεχώς κάθε λεπτομέρεια. Καταχωρίζουν δακτυλικά αποτυπώματα και ίχνη παπουτσιών, απεικονίζουν τη διασπορά αίματος, τις τρύπες από τις σφαίρες και τις γωνίες βολής, συγκεντρώνουν γενετικό υλικό, ίνες από υφάσματα, τούφες μαλλιών, σωματικά υγρά, κομματάκια από οστά και εγκέφαλο, καθώς και θραύσματα από γυαλί και σκλήθρες.

«Η σύζυγος του υπουργού και τα παιδιά επιστρέφουν» λέει ο Γιάνους. «Το αεροπλάνο τους προσγειώνεται στην Αρλάντα

απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, για την καταπολέμηση της πειρατείας στα χωρικά ύδατα της Σομαλίας. (Σ.τ.Μ.)

στις 08:15 και μέχρι εκείνη την ώρα δεν πρέπει να έχει μείνει ούτε ίχνος».

Τα μέλη της μονάδας πρέπει να συγκεντρώσουν πληροφορίες σε μία και μόνο έρευνα. Δε θα τους δοθεί άλλη ευκαιρία.

Η Σάγκα ανεβαίνει τη σκάλα που τρίζει και μπαίνει στο υπνοδωμάτιο του υπουργού Εξωτερικών. Το δωμάτιο μυρίζει ιδρώτα και κάτουρο. Δερμάτινα λουριά κρέμονται από τους τέσσερις στύλους του κρεβατιού. Στα σεντόνια υπάρχουν λεκέδες από αίμα.

Πάνω σε μια συρταριέρα διακρίνει ένα μαστίγιο ιππασίας, στη λάμψη μιας θήκης ρολογιών. Πίσω από το τζάμι χτυπά αθόρυβα ένα Rolex δίπλα σε ένα Breguet.

Η Σάγκα αναρωτιέται αν η γυναίκα του υπουργού γνώριζε για τις πόρνες. Μάλλον όχι.

Μπορεί απλώς να μη ρώτησε.

Με τα χρόνια συνειδητοποιείς ότι μπορείς να ανεχτείς κάθε λογής ρωγμές στην αυτοεικόνα σου, προκειμένου να παραμείνεις γαντζωμένος στην ασφάλεια.

Η ίδια η Σάγκα πέρασε χρόνια σε μια σχέση με έναν πιανίστα της τζαζ, τον Στέφαν Γιόχανσον, προτού την παρατήσει.

Τώρα αυτός έχει μετακομίσει στο Παρίσι. Παίζει σε μια μπάντα και είναι αρραβωνιασμένος.

Όποτε ο Στέφαν έχει περιοδεία στη Σουηδία, της τηλεφωνάει αργά το βράδυ και εκείνη τον αφήνει να έρθει σπίτι της. Η ίδια ξέρει ότι αποκλείεται να παρατήσει την αρραβωνιαστικιά του γι' αυτήν, αλλά δεν έχει λόγο να μην κοιμάται μαζί του.

Γνωρίζει πως δεν είναι εύκολο να ζει κανείς μαζί της. Έχει ευερέθιστη ιδιοσυγκρασία και μια τάση να αντιδρά υπερβολικά σε ορισμένες καταστάσεις.

Κατεβαίνει πάλι τη σκάλα και πηγαίνει στην κουζίνα στο διάτρητο από τις σφαίρες πτώμα.

Η λάμψη από τα φώτα αντανακλά στα μεταλλικά φύλλα που καλύπτουν το πάτωμα. Νιώθει λες και στέκεται σε μια ασημένια γέφυρα πάνω από μια αιματοβαμμένη σκηνή χάους.

Κοιτάζει αρκετή ώρα τις παλάμες του νεκρού άντρα, τον κί-

τρινο κάλο κάτω από τη βέρα του, τους λεκέδες από ιδρώτα κάτω από τις μασχάλες του πουκαμίσου του.

Γύρω της η ομάδα εργάζεται γρήγορα και αθόρυβα. Έχουν ένα iPad όπου βιντεοσκοπούν και καταχωρίζουν τα πάντα χρησιμοποιώντας τρισδιάστατες συντεταγμένες. Σε μια διαφανή μεμβράνη κολλάνε ίνες από ύφασμα και τούφες μαλλιών, ενώ τμήματα από ανθρώπινο ιστό και κομματάκια κρανίου τοποθετούνται σε δοκιμαστικούς σωλήνες, οι οποίοι καταψύχονται στη στιγμή.

Η Σάγκα πηγαίνει στην τζαμόπορτα και παρατηρεί την κυκλική τρύπα στα τρία στρώματα του γυαλιού.

Ο συναγερμός χτύπησε όταν έπεσε η καρέκλα πάνω στο παρθένο, όταν αντέδρασαν οι ακουστικοί αισθητήρες και οι μαγνητικές επαφές.

Άρα την καρέκλα δεν την έριξε ο δολοφόνος.

Η Σάγκα θυμάται ξανά την τρομοκρατημένη έκφραση στο πρόσωπο της γυναίκας, τους πληγιασμένους καρπούς της, τη μυρωδιά των ούρων.

Μήπως την κρατούσαν αιχμάλωτη εδώ;

Δυο άντρες καλύπτουν το υπόλοιπο πάτωμα με μεγάλες επιφάνειες από παγωμένο μεταλλικό φύλλο, που το στρώνουν με ένα φαρδύ ρολό από καουτσούκ.

Ένας ειδικός πληροφορικής τυλίγει με αεροπλάστ τον σκληρό δίσκο από τον γενικό ελεγκτή της κάμερας ασφαλείας και μετά τον βάζει σε ένα φορητό ψυγείακι.

Ο Γιάνους είναι αγχωμένος. Το πιγούνι του είναι σφιγμένο και το μέτωπό του με τις φακίδες έχει σχεδόν ασπρίσει και είναι γεμάτο στάλες ιδρώτα.

«Λοιπόν... τι σκέφτεσαι;» ρωτάει πηγαίνοντας να σταθεί δίπλα στη Σάγκα.

«Δεν ξέρω» απαντά. «Δέχτηκε τον πρώτο πυροβολισμό στην κοιλιά από απόσταση και από μια κάπως παράξενη γωνία».

Αίμα έσταζε από το στομάχι του υπουργού Εξωτερικών στο πάτωμα.

Μια σφαίρα αφήνει έναν βρόμικο δακτύλιο γύρω από την

πύλη εισόδου της. Πάνω στο πουκάμισο του άντρα υπάρχουν δύο δακτύλιοι από πυρίτιδα.

Οι πρώτοι πυροβολισμοί έγιναν από μακριά, έπειτα ακολούθησαν άλλοι δύο σχεδόν εξ επαφής.

Η Σάγκα σκύβει πάνω από το πτώμα και παρατηρεί τις πύλες εισόδου στις κόγχες των ματιών, προσέχοντας ότι γύρω από τα ανοίγματα δεν υπάρχει κανένας από τους συνήθεις κρατήρες που δημιουργούνται.

«Χρησιμοποίησε σιγαστήρα» ψιθυρίζει.

Ο δολοφόνος πρέπει να χρησιμοποίησε τον σιγαστήρα που καλύπτει και τη λάμψη, επειδή δεν υπάρχουν στοιχεία ανάφλεξης από τα κρουστικά αέρια. Διαφορετικά το αέριο θα είχε εισχωρήσει βίαια κάτω από το δέρμα αφήνοντας ένα φανερό βαθύλωμα γύρω από την πληγή.

Σηκώνεται όρθια και κάνει στην άκρη για να περάσει ένας αστυνομικός της Σήμανσης, ο οποίος απλώνει ένα πλαστικό φύλλο στο πρόσωπο του νεκρού άντρα. Το πιέζει στα σημεία όπου βρίσκονται οι τρύπες από τις σφαίρες προσπαθώντας να συγκεντρώσει σωματίδια από τον δακτύλιο της πυρίτιδας κι έπειτα σημαδεύει με έναν μαρκαδόρο το κέντρο από τις πύλες εισόδου πάνω στο πλαστικό.

«Τον γύρισαν μπρούμυτα αφού πέθανε και μετά τον γύρισαν πάλι ανάσκελα» λέει η Σάγκα.

«Για ποιο λόγο;» ρωτάει ο αστυνομικός της Σήμανσης. «Γιατί να...»

«Πάψε» τον διακόπτει ο Γιάνους.

«Θέλω να δω την πλάτη του» λέει η Σάγκα.

«Κάνε αυτό που λέει».

Όλοι νιώθουν λες και ο χρόνος αρχίζει να τελειώνει. Αγχωμένοι δένουν πλαστικές σακούλες γύρω από τα χέρια του υπουργού Εξωτερικών και απλώνουν δίπλα του έναν σάκο μεταφοράς σορών. Τον σηκώνουν προσεκτικά και τον ακουμπούν μπρούμυτα μες στον σάκο. Η Σάγκα παρατηρεί τις πλατιές πύλες εξόδου στην πλάτη του και το άσχημο κενό στο πίσω μέρος του κρανίου του.

Κοιτάζει το πτώμα όπου κείτονταν ο άντρας και βλέποντας τις τρύπες από τις σφαίρες των δύο τελευταίων πυροβολισμών συνειδητοποιεί γιατί ο δολοφόνος γύρισε το πτώμα στο πλάι.

«Ο δράστης πήρε μαζί του τις σφαίρες».

«Κανείς δεν το κάνει αυτό» μουρμουράει ο Γιάνους.

«Χρησιμοποίησε ένα ημιαυτόματο πιστόλι με σιγαστήρα... Πυροβόλησε τέσσερις φορές, δύο εκ των οποίων ήταν ξεκάθαρα θανατηφόρες».

Ένας γεροδεμένος άντρας πηγαίνει γύρω από τα σκουρόχρωμα έπιπλα του καθιστικού και ψεκάζει λουμινόλη πάνω στο ύφασμα, ενόσω ένας άλλος αστυνομικός της Σήμανσης βάζει μια πολυθρόνα πάλι στη θέση της πάνω στα βαθουλώματα που έχει το χαλί.

«Ετοιμαστείτε όλοι να μαζέψετε τα πράγματά σας» φωνάζει ο Γιάνους χτυπώντας τα χέρια του. «Μέσα σε δέκα λεπτά θα έχουμε καθαρίσει το σπίτι και μες στην επόμενη ώρα θα βρίσκονται εδώ ο τζαμάς και ο μπογιατζής».

Πίσω τους, ο γεροδεμένος άντρας παίρνει φεύγοντας τα μεταλλικά φύλλα που χρησιμοποίησε για το πτώμα η Σήμανση. Μόλις βγαίνουν από το σπίτι, μπαίνει μια άλλη ομάδα για να καθαρίσει.

Ο δολοφόνος όχι μόνο πήρε μαζί του τα άδεια φυσίγγια, αλλά ξέθαψε επίσης τις σφαίρες από το πτώμα και τους τοίχους ενόσω ο συναγερμένος ούρλιαζε και η αστυνομία ήταν καθ' οδόν. Ούτε ο καλύτερος εκτελεστής δεν το κάνει αυτό.

Έχουν να κάνουν με έναν φόνο εκτελεσμένο στην εντέλεια, εντούτοις ο δολοφόνος άφησε μια αυτόπτη μάρτυρα. Αποκλείεται να μην είχε προσέξει πως κάποιος στον τόπο του εγκλήματος τον παρακολούθησε.

«Θα πάω να μιλήσω στη μάρτυρα» λέει η Σάγκα. «Η γυναίκα πρέπει με κάποιον τρόπο να εμπλέκεται».

«Το ξέρεις πως το έχουν ήδη αναλάβει οι ειδικοί μας» λέει ο Γιάνους.

«Πρέπει να κάνω τις δικές μου ερωτήσεις» απαντά η Σάγκα και πηγαίνει προς τη μοτοσυκλέτα της.

ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΚΑΤΩ από την Καταριναμπέργκετ στη Στοκχόλμη ήταν το μεγαλύτερο πυρηνικό καταφύγιο στον κόσμο όταν χτίστηκε στις αρχές του Ψυχρού Πολέμου. Σήμερα ολόκληρη η τοποθεσία, πέρα από το τμήμα όπου στεγάζονταν οι εφεδρικές γεννήτριες και οι μονάδες εξαερισμού, χρησιμοποιείται ως χώρος στάθμευσης.

Το μηχανοστάσιο είναι ένα ξεχωριστό κτίριο που δημιουργήθηκε έπειτα από τεχνητή έκρηξη στα θεμέλια δίπλα στο αληθινό καταφύγιο.

Αυτό τον καιρό χρησιμοποιείται από την Αστυνομία Ασφαλείας.

Εδώ βρίσκεται η μυστική φυλακή γνωστή με την ονομασία Σπίνχουσετ. Οι πιο απόρρητες ανακρίσεις γίνονται στα έγκατα της γης, στις παλιές δεξαμενές πάγου.

Είναι ακόμα νωρίς το πρωί όταν η Σάγκα περνάει τη διασταύρωση για το Σλούσσεν με τη μοτοσικλέτα της. Ανάμεσα στα στήθη της αισθάνεται παγωμένη την ιδρωμένη δερμάτινη ολόσωμη φόρμα της. Διασχίζει την αφιδωτή είσοδο δίπλα από το βενζινάδικο και κατευθύνεται κάτω στο γκαράζ. Η αλλαγή στην ακουστική εντείνει τον ήχο της μηχανής.

Σκουπίδια έχουν μαζευτεί κάτω από τα κίτρινα κάγκελα που ξεφλουδίζουν, και από τα ηχεία κρέμονται καλώδια.

Οι πλάκες που καλύπτουν τις πλατιές αυλακίες του πατώματος βροντούν κάτω από τα λάστιχα, καθώς η Σάγκα διασχί-

ζει τις πελώριες συρόμενες πόρτες του καταφυγίου που προορίζονταν για προστασία από ένα ωστικό κύμα.

Καθώς κατεβαίνει την τσιμεντένια ράμπα, συλλογίζεται τον άλυτο γρίφο.

Γιατί η γυναίκα ενεργοποίησε τον συναγερμό ασφαλείας και έπειτα έμεινε στον τόπο του εγκλήματος αν εμπλεκόταν στον φόνο;

Γιατί ο δολοφόνος άφησε πίσω μια μάρτυρα αν αυτή δεν εμπλεκόταν στον φόνο;

Η Αστυνομία Ασφαλείας την αντιμετωπίζει ως κίνδυνο ασφαλείας, είτε εμπλέκεται στον φόνο είτε απλώς έτυχε να βρισκείται στο λάθος μέρος τη λάθος στιγμή.

Η Σάγκα φρενάρει προσεκτικά στις στροφές, καθώς μπαίνει όλο και πιο βαθιά στο υπόγειο γκαράζ.

Η ταυτότητα της γυναίκας έχει εξακριβωθεί. Ονομάζεται Σοφία Στέφανσον και εμφανίζεται να εργάζεται ως πόρνη μερικής απασχόλησης, αν και αυτό δεν έχει επιβεβαιωθεί.

Μέχρι τώρα βασιζονται σε ό,τι έχει πει η ίδια και στα λιγοστά έγγραφα που βρήκαν στο διαμέρισμά της.

Η Σάγκα δεν μπορεί να αποκλείσει το ενδεχόμενο η Σοφία να έχει στρατολογηθεί από κάποια τρομοκρατική οργάνωση.

Μπορεί να ήταν το δόλωμα· μπορεί να τράβηξε σε βίντεο ό,τι έγινε στο κρεβάτι προκειμένου να εκβιάσει τον υπουργό Εξωτερικών.

Αλλά σε αυτή την περίπτωση, γιατί τον σκότωσαν;

Η Σάγκα αφήνει τα φρένα και κατεβαίνει στο πιο χαμηλό επίπεδο.

Προσπερνά μερικά σταθμευμένα αυτοκίνητα με τα λάστιχα να στριγκλίζουν. Κόκκινη σκόνη στροβιλίζεται γύρω από τη μοτοσικλέτα. Παρκάρει και πηγαίνει στη γαλάζια θωρακισμένη πόρτα.

Περνάει την ταυτότητά της πάνω από την οθόνη, πληκτρολογεί τον εννιαψήφιο κωδικό και περιμένει λίγα δευτερόλεπτα. Η πόρτα ανοίγει σε έναν αεροστεγή θάλαμο.

Δείχνει ξανά την ταυτότητά της και ένας φρουρός καταγρά-

φει την ώρα άφιξης της παίρνοντας το πιστόλι και τα κλειδιά της. Αφού περνάει από τον σαρωτή σώματος, την αφήνουν να διασχίσει την εσωτερική πόρτα του αεροστεγούς θαλάμου.

Η Τζάνετ Φλέμινγκ κάθεται στην αίθουσα προσωπικού. Είναι ψυχολόγος και μια από τα εξειδικευμένα στελέχη της Αστυνομίας Ασφαλείας στις ανακρίσεις. Είναι μια όμορφη μεσήλικη γυναίκα με ξανθά σταχτιά μαλλιά.

Η Τζάνετ είναι ντυμένη κομψά όπως πάντα. Τρώει σαλάτα από ένα τάπερ.

«Το ξέρεις πως δε σου την πέφτω, αλλά είσαι πραγματικά παράλογα ελκυστική» λέει χώνοντας το πλαστικό πιρούνι της στη σαλάτα. «Με κάποιον τρόπο το ξεχνάω κάθε φορά... κάποιου είδους ένστικτο αυτοσυντήρησης, υποθέτω».

Η Τζάνετ βάζει την υπόλοιπη σαλάτα στο ψυγείο. Πηγαίνουν προς τα ασανσέρ.

«Πώς πάει η αίτησή σου;» ρωτάει η Σάγκα.

«Απορρίφθηκε».

«Λυπάμαι».

Η Τζάνετ περίμενε οκτώ χρόνια τον άντρα της να αποφασίσει ότι ήταν έτοιμος να κάνει παιδιά και μετά την παράτησε. Στη συνέχεια πέρασε τρία χρόνια βγαίνοντας ραντεβού μέσα από πλατφόρμες στο ίντερνετ, προτού κάνει αίτηση για τεχνητή γονιμοποίηση στις σουηδικές υπηρεσίες υγείας.

«Δεν ξέρω, μπορεί να πάω στη Δανία να το κάνω... αλλά θέλω και πάλι το παιδί να μιλάει σουηδικά» αστεϊεύεται η Τζάνετ μπαίνοντας στο ασανσέρ με τη Σάγκα.

Πατάει το κουμπί για το πιο χαμηλό επίπεδο.

«Διάβασα μόνο την αρχική αναφορά στο τηλέφωνό μου» λέει η Σάγκα.

«Ήταν πολύ σκληροί με το κορίτσι. Φοβήθηκε και κλείστηκε στον εαυτό της» λέει η Τζάνετ. «Είχαν εντολές να είναι ζόρικοι απέναντί της».

«Ποιος έδωσε τις εντολές;»

«Δεν ξέρω» απαντά η Τζάνετ.

Το ασανσέρ κατεβαίνει γρήγορα. Το φως από τον θάλαμο

αντανακλά στους άγριους τοίχους των βράχων και το αντίβαρο λαμπυρίζει αστραπιαία καθώς γλιστράει ανεβαίνοντας.

«Η Σοφία φοβάται μήπως την ξαναχτυπήσουν. Χρειάζεται κάποιον που θα την ακούσει, θα την προστατεύσει».

«Ποιος δεν το χρειάζεται;» λέει χαμογελώντας η Σάγκα.

Φτάνουν στο κάτω επίπεδο και διασχίζουν βιαστικά τον διάδρομο. Σε αυτό το βάθος όλα μοιάζουν ακίνητα και γκριζα.

Η ιστορία της Σοφίας Στέφανσον έχει επιβεβαιωθεί από την ανακάλυψη υψηλής δόσης του υπνωτικού φαρμάκου άμεσης δράσης φλουνιτραζεπάμη στο αίμα της. Οι καρποί και οι αστράγαλοι της φέρουν πληγές και στο εσωτερικό των μηρών της έχει μώλωπες. Τα δακτυλικά της αποτυπώματα έχουν βρεθεί στην καρέκλα που έσπασε το παράθυρο.

Αν η ιστορία της ισχύει, τότε είναι θύμα σύμφωνα με τον σουηδικό νόμο που απαγορεύει την αγορά σεξουαλικών υπηρεσιών: ο πελάτης της της επιτέθηκε και την εκμεταλλεύτηκε, και η κοπέλα δικαιούται αστυνομική προστασία και ψυχολογική υποστήριξη.

Αλλά εφόσον ενδέχεται να εμπλέκεται σε σοβαρή τρομοκρατική ενέργεια, ο νόμος δεν έχει σημασία.

«Νομίζω για αρχή καλύτερα να περιμένω στην αίθουσα ελέγχου» είπε η Τζάνετ.

Η Σάγκα πληκτρολογεί τον κωδικό και ανοίγει την πόρτα της πρώην δεξαμενής πάγου.

Το δωμάτιο δεν έχει παράθυρα, αλλά ο φωτισμός είναι πολύ δυνατός. Μια κάμερα ασφαλείας καταγράφει όλη την ώρα.

Η δεξαμενή χτίστηκε για να χωρέσει διακόσιους τόνους πάγο, ώστε να διατηρηθεί δροσερό το καταφύγιο σε περίπτωση πυρηνικού πολέμου.

Η Σοφία Στέφανσον στέκεται στη μέση του πατώματος πάνω σε ένα πλαστικό φύλλο σε μια άβολη στάση. Τα χέρια της είναι δεμένα με ένα καλώδιο περασμένο σε ένα δοκάρι στην οροφή, που συγκρατεί όλο της το βάρος. Οι ώμοι της είναι τραβηγμένοι πίσω, το κεφάλι της χαμηλωμένο και τα ίσια μαλλιά της κρύβουν το πρόσωπό της.

Η ΣΑΓΚΑ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ΤΗ ΣΟΦΙΑ. Βεβαιώνεται ότι είναι ακόμα ζωντανή και μετά της εξηγεί ότι θα την κατεβάσει.

Πηγαίνει να γυρίσει το βίντσι. Η Σοφία χαμηλώνει σιγά σιγά στο πάτωμα. Το πόδι της αρχίζει και λυγίζει.

«Ακούμπησε τις φτέρνες σου στο πάτωμα και κρατήσου από το σκοινί» της λέει η Σάγκα.

Το δέρμα στους αστραγάλους της Σοφίας έχει σκιστεί και η Σάγκα σκέφτεται τα ματωμένα λουριά γύρω από τους στύλους του κρεβατιού στον επάνω όροφο του σπιτιού.

Πρώτα ήταν εκεί, και τώρα είναι εδώ κάτω.

Η Σοφία κείτεται στο πλάι πάνω στο πλαστικό φύλλο. Η ανάσα της είναι βαριά. Άβαφη δείχνει πιτσιρικά. Τα βλέφαρά της είναι πρησμένα και οι μώλωπες γύρω από τον λαιμό της είναι πιο αισθητοί.

Όταν η Σάγκα χαλαρώνει τα λουριά στα χέρια της, η γυναίκα αρχίζει να τρέμει και το σώμα της σφίγγεται.

«Μη μου κάνεις κακό» λέει με κομμένη την ανάσα. «Σε παρακαλώ, δεν ξέρω τίποτα».

Η Σάγκα ανεβάζει το άδειο καλώδιο με το βίντσι ψηλά προς το ταβάνι και μετά φέρνει μια καρέκλα κοντά στη Σοφία.

«Με λένε Σάγκα Μπάουερ. Είμαι αστυνομικός της Αστυνομίας Ασφαλείας».

«Φτάνει πια» ψιθυρίζει. «Σε παρακαλώ, δεν αντέχω».

«Σοφία, άκουσέ με... Δεν είχα ιδέα ότι σου συμπεριφέρθη-

καν έτσι. Λυπάμαι γι' αυτό και θα το αναφέρω στο αφεντικό μου σήμερα κιόλας».

Η Σοφία σηκώνει το κεφάλι της από το πάτωμα. Τα μάγουλά της είναι λερωμένα με δάκρυα. Της έχουν αφαιρέσει όλα της τα κοσμήματα και τα καστανά υγρά μαλλιά της έχουν κολλήσει πάνω στο χλωμό της πρόσωπο.

Η Σάγκα έχει ξαναδεί εικονικό πνιγμό. Αποτελούσε μέρος της προχωρημένης εκπαίδευσής της, αλλά η ίδια δεν τον θεωρεί ιδιαίτερα αποτελεσματικό.

Κοιτάζει παραδίπλα έναν κουβά με ματωμένο νερό όπου μέσα του επιπλέει μια πετσέτα και σκέφτεται πως το μόνο που αποκαλύπτουν τα βασανιστήρια είναι τα ίδια τα μυστικά του βασανιστή.

Η Σάγκα φέρνει ένα μπουκάλι νερό και βοηθά τη Σοφία να πει λίγο, μετά της δίνει ένα κομμάτι σοκολάτα.

«Πότε μπορώ να πάω σπίτι;» ψιθυρίζει.

«Δεν ξέρω. Πρώτα χρειάζομαστε απαντήσεις σε μερικές ερωτήσεις» λέει απολογητικά η Σάγκα.

«Ήδη σας είπα ότι γνωρίζω. Δεν έχω κάνει τίποτα κακό. Δεν καταλαβαίνω γιατί είμαι εδώ» λέει με αναφιλητά η Σοφία.

«Σε πιστεύω, αλλά χρειάζεται και πάλι να μάθω τι έκανες σ' αυτό το σπίτι».

«Τους έχω ήδη πει τα πάντα» σιγοκλαίει.

«Πες και σ' εμένα» λέει απαλά η Σάγκα.

Η Σοφία σηκώνει τα χέρια της, που έχουν πιαστεί από τις ώρες ακινησίας, για να σκουπίσει τα δάκρυα που κυλούν από τα μάτια της.

«Δουλεύω ως συνοδός και εκείνος επικοινωνήσε μαζί μου» απαντά με λεπτή φωνή.

«Πώς επικοινωνήσε μαζί σου;»

«Βάζω διαφήμιση, και μου έγραψε ένα μείλ εξηγώντας τι τον ενδιέφερε».

Η νεαρή γυναίκα ανακάθεται αργά και παίρνει ακόμα ένα κομμάτι σοκολάτα.

«Είχες μαζί σου σπρέι πιπεριού. Είναι κάτι που συνηθίζεις;»

«Ναι, αν και οι περισσότεροι είναι αρκετά ευγενικοί και καλόβολοι... Στην πραγματικότητα, πιο πολλά προβλήματα έχω με άντρες που με ερωτεύονται παρά που γίνονται βίαιοι.»

«Υπάρχει κάποιος που να ξέρει πού πηγαίνεις, που να μπορεί να έρθει αν χρειάζεσαι βοήθεια;»

«Γράφω τα ονόματα και τις διευθύνσεις σε μια ατζέντα... και η Ταμάρρα, η κολλητή μου, τον είχε ήδη πελάτη της και δεν είχε αντιμετωπίσει κανένα πρόβλημα.»

«Ποιο είναι το επώνυμο της Ταμάρρα;»

«Γιένσεν.»

«Πού μένει;»

«Μετακόμισε στο Γκέτεμποργκ.»

«Έχεις τηλέφωνό της;»

«Ναι, αλλά δεν ξέρω αν λειτουργεί.»

«Έχεις άλλες φίλες που δουλεύουν ως συνοδοί;»

«Όχι.»

Η Σάγκα κάνει μερικά βήματα πίσω και κοιτάζει τη Σοφία. Πιστεύει ότι λέει την αλήθεια για τη δουλειά της.

Τίποτε δεν αντικρούει την ιστορία της, αν και τα στοιχεία που τη στηρίζουν είναι λιγοστά.

«Τι γνωρίζεις για τον πελάτη σου;»

«Τίποτα. Ήταν απλώς διατεθειμένος να δώσει πολλά χρήματα για να τον δέσω στο κρεβάτι» απαντά η Σοφία.

«Και τον έδεσες στο κρεβάτι;»

«Γιατί όλοι ρωτάτε διαρκώς το ίδιο πράγμα; Δεν το καταλαβαίνω. Δε λέω ψέματα. Γιατί να πω ψέματα;»

«Απλώς πες μου τι πραγματικά συνέβη, Σοφία» λέει η Σάγκα προσπαθώντας να τραβήξει το βλέμμα της.

«Μου έριξε υπνωτικό και με έδεσε στο κρεβάτι.»

«Πώς έμοιαζε το κρεβάτι;»

«Ήταν μεγάλο. Δεν το καλοθυμάμαι. Τι σημασία έχει;»

«Τι κουβεντιάσατε;»

«Τίποτα.»

Η Σήμανση έχει ελέγξει τον υπολογιστή της, το κινητό της και την ατζέντα με τις διευθύνσεις – τίποτε δεν υποδηλώνει

πως η Σοφία γνώριζε ότι ο πελάτης της ήταν ο υπουργός Εξωτερικών της Σουηδίας.

Η Σάγκα κοιτάζει το εξουθενωμένο πρόσωπο της νεαρής γυναίκας. Της περνάει από το μυαλό ότι η Σοφία μπορεί να εμμένει στην αρχική της ιστορία με υπερβάλλοντα ζήλο. Είναι σχεδόν σαν να αποφεύγει συγκεκριμένες λεπτομέρειες για να μην την πιάσουν να λέει ψέματα.

«Υπήρχε παρκαρισμένο κάποιο αυτοκίνητο έξω από την αυλόπορτα όταν έφτασες;»

«Όχι.»

«Τι είπε στο θυροτηλέφωνο όταν χτύπησες το κουδούνι;» ρωτάει η Σάγκα.

«Δεν ξέρω ποιος είναι» λέει η Σοφία και η φωνή της κοντεύει να σπάσει. «Το καταλαβαίνω ότι είναι πλούσιος και σημαντικός, αλλά δε γνωρίζω τίποτα γι' αυτόν, μόνο ότι είπε πως λέγεται Βίλλε. Αλλά είναι φυσιολογικό οι άντρες να χρησιμοποιούν ψεύτικα ονόματα.»

Η Σάγκα ξέρει πως, αν η Σοφία είναι μέλος κάποια ριζοσπαστικής ομάδας και ασπάζεται τους στόχους της, δεν πρόκειται να ομολογήσει τίποτα. Αλλά αν την έχουν ξεγελάσει ή εξαναγκάσει να συμμετάσχει, τότε υπάρχει πιθανότητα να ανοιχτεί.

«Σοφία, σε ακούω, αν υπάρχει κάτι που θέλεις να μου πεις... Δεν έχεις δολοφονήσει κανέναν, ήδη το ξέρω αυτό, και γι' αυτό πιστεύω ότι μπορώ να σε βοηθήσω» λέει η Σάγκα. «Αλλά για να είμαι σε θέση να το κάνω, χρειάζεται να μάθω την αλήθεια.»

«Κατηγορούμαι για κάτι;» ρωτάει ανέκφραστα η Σοφία.

«Ήσουν παρούσα όταν δολοφονήθηκε ο υπουργός Εξωτερικών της Σουηδίας, βρισκόσουν δεμένη στο κρεβάτι του, πέταξες μια καρέκλα για να σπάσεις το παράθυρό του και πάτησες μέσα στο αίμα του.»

«Δεν το 'ξερα» ψιθυρίζει και το πρόσωπό της ασπρίζει.

«Συνεπώς χρειάζομαι ορισμένες απαντήσεις... Καταλαβαίνω ότι μπορεί να σε έχουν ξεγελάσει ή εξαναγκάσει, αλλά θα

ήθελα να μου πεις ποια ήταν η αποστολή σου χτες το απόγευμα».

«Δεν είχα καμία αποστολή. Δεν ξέρω τι εννοείς».

«Αν δεν είσαι έτοιμη να συνεργαστείς μαζί μου, τότε δεν μπορώ να κάνω τίποτα για σένα» λέει αποφασιστικά η Σάγκα και σηκώνεται από την καρέκλα της.

«Σε παρακαλώ, μη φύγεις» λέει απεγνωσμένη η νεαρή γυναίκα. «Θα προσπαθήσω να σε βοηθήσω, το υπόσχομαι».

Η ΣΑΓΚΑ ΑΦΗΝΕΙ ΤΗ ΣΟΦΙΑ να την παρακαλάει να μη φύγει και κατευθύνεται προς την πόρτα.

«Αν απειλεί κάποιος εσένα ή την οικογένειά σου, μπορούμε να βοηθήσουμε» λέει η Σάγκα ανοίγοντας την πόρτα. «Μπορούμε να σας εξασφαλίσουμε ένα κρησφύγετο, καινούριες ταυτότητες, θα είστε όλοι καλά».

«Δεν καταλαβαίνω... Ποιος να μας απειλεί; Γιατί να... Αυτό είναι τρελό».

Η Σάγκα αναρωτιέται ακόμα μια φορά αν η Σοφία βρέθηκε πράγματι στο λάθος μέρος τη λάθος στιγμή. Αλλά και πάλι αυτό εγείρει το ερώτημα: Γιατί ένας επαγγελματίας δολοφόνος να αφήσει πίσω μια μάρτυρα;

Αν είναι όντως μάρτυρας, κάτι πρέπει να είδε που θα μπορούσε να βοηθήσει στην έρευνα. Όταν την ανέκριναν πριν, δεν ήταν σε θέση να περιγράψει τον δολοφόνο. Επαναλάμβανε διαρκώς ότι είχε το πρόσωπό του καλυμμένο, πως όλα έγιναν πολύ γρήγορα.

Η Σάγκα χρειάζεται από τη Σοφία να αρχίσει να θυμάται λεπτομέρειες. Και το παραμικρό ακόμα μπορεί να φέρει στην επιφάνεια αναμνήσεις που έχει μπλοκάρει εξαιτίας του σοκ.

«Είδες τον δολοφόνο» λέει η Σάγκα γυρίζοντας.

«Μα φορούσε κουκούλα. Σας το έχω ήδη πει αυτό».

«Τι χρώμα ήταν τα μάτια του;» ρωτάει κλείνοντας πάλι την πόρτα.

«Δεν ξέρω».

«Πώς ήταν η μύτη του;»

Η Σοφία κουνάει το κεφάλι της και αίμα αρχίζει να τρέχει από ένα σκίσιμο στα χείλη της.

«Πυροβόλησαν τον υπουργό Εξωτερικών. Γύρισες και είδες τον φονιά να στέκεται εκεί κρατώντας το όπλο στο χέρι του».

«Ήθελα απλώς να ξεφύγω. Άρχισα να τρέχω, αλλά τότε έπεσα και βρήκα αυτό τον συναγεραμό, τον οποίο...»

«Είναι ανάγκη να μου πεις πώς έμοιαζε ο δράστης όταν γύρισες και τον είδες» λέει η Σάγκα.

«Κρατούσε το πιστόλι και με τα δύο χέρια».

«Έτσι;» ρωτάει η Σάγκα επιδεικνύοντας μια λαβή με τα δύο χέρια.

«Ναι. Κοιτούσε ευθεία μπροστά, πέρα από μένα... Δεν τον ένοιαζε που ήμουν εκεί. Δεν ξέρω καν αν με είδε. Όλα έγιναν μέσα σε δευτερόλεπτα. Βρισκόταν πίσω μου, αλλά με προσπέρασε τρέχοντας και άρπαξε...»

Σταματάει να μιλάει και σμίγει τα φρύδια της κοιτάζοντας μπροστά της λες και βλέπει τα γεγονότα να ξεδιπλώνονται μες στη φαντασία της.

«Τον άρπαξε από τα μαλλιά;» ρωτά χαμηλόφωνα η Σάγκα.

«Ο Βίλλε έπεσε στα γόνατα μετά τον δεύτερο πυροβολισμό... Ο δολοφόνος τον κρατούσε από τα μαλλιά και πίεσε το πιστόλι πάνω στο μάτι του. Ήταν όλα τόσο εξωπραγματικά».

«Είχε χάσει πολύ αίμα, ε;»

«Ναι».

«Ήταν φοβισμένος;» ρωτά η Σάγκα.

«Έδειχνε τρομοκρατημένος» ψιθυρίζει η Σοφία. «Προσπαθούσε να κερδίσει χρόνο, λέγοντας πως ήταν λάθος όλο αυτό. Είχε αίμα μες στον λαιμό του και δεν μπορούσε να μιλήσει καλά, αλλά προσπαθούσε να πει πως ήταν λάθος, ότι έπρεπε να τον αφήσει να ζήσει».

«Τι είπε ακριβώς;»

«Είπε... “Νομίζεις ότι τα ξέρεις όλα, αλλά δεν είναι έτσι...” και τότε ο δολοφόνος είπε... πολύ ήρεμα, ότι... ότι “ο Ρατζέν

άνοιξε την πόρτα”. Όχι, περίμενε, είπε: “Ο Ρατζέν άνοιξε την πόρτα” και... “θα σας κατασπαράξει όλους η κόλαση”, αυτό είπε».

«Ο Ρατζέν;»

«Ναι».

«Θα μπορούσε να είναι κάποιιο άλλο όνομα;»

«Όχι... δηλαδή... έτσι ακούστηκε».

«Ο υπουργός Εξωτερικών φάνηκε να γνωρίζει ποιος είναι ο Ρατζέν;»

«Όχι» απαντά η Σοφία κλείνοντας τα μάτια.

«Έλα, τι άλλο είπε;» ρωτά η Σάγκα.

«Τίποτα. Δεν άκουσα τίποτε άλλο».

«Τι εννοούσε λέγοντας πως ο Ρατζέν άνοιξε την πόρτα;»

«Δεν ξέρω».

«Ο Ρατζέν είναι που το κάνει αυτό; Αυτός ευθύνεται για την κόλαση που θα ξεσπάσει;» ρωτάει δυνατά η Σάγκα.

«Σε παρακαλώ...»

«Εσύ τι νομίζεις;» τη ρωτάει.

«Δεν ξέρω» απαντάει η Σοφία και σκουπίζει τα δάκρυα από τα μάγουλά της.

Η Σάγκα πηγαίνει γρήγορα προς την πόρτα. Ακούει τη Σοφία να τη φωνάζει.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ είναι ακίνητο καθώς ρίχνει μια ματιά από το καθρεφτάκι για να ελέγξει πως το όχημα πίσω του συνεχίζει να ακολουθεί από κοντά.

Ο ήχος της μηχανής που περνάει μέσα στο Volvo, κατασκευασμένο κατά παραγγελία για τον πρωθυπουργό, ακούγεται σαν καθησυχαστικό γουργούρισμα.

Πριν έναν χρόνο, η Αστυνομία Ασφαλείας αποφάσισε πως ο Σουηδός πρωθυπουργός χρειαζόταν ένα θωρακισμένο, ενισχυμένο όχημα. Είναι δωδεκακύλινδρο και με 453 ίππους, ενώ μπορεί να κάνει εκατό χιλιόμετρα την ώρα με την όπισθεν. Τα παράθυρά του είναι σχεδιασμένα να σταματούν τις σφαίρες από όπλα υψηλής ταχύτητας.

Ο πρωθυπουργός κάθεται στο ευρύχωρο δερμάτινο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου μαλάζοντας απαλά με τον δείκτη και τον αντίχειρα του αριστερού του χεριού τα κλειστά του βλέφαρα. Το σκούρο μπλε κοστούμι του είναι ξεκούμπωτο και η κόκκινη γραβάτα του κρέμεται στραβά μπροστά στο πουκάμισό του.

Δίπλα του κάθεται η Σάγκα, φορώντας ακόμα τη δερμάτινη ολόσωμη φόρμα της. Δεν πρόλαβε να αλλάξει και τώρα ζεσταίνεται. Πολύ θα ήθελε να κατεβάσει το φερμουάρ μέχρι τη μέση της, αλλά δεν το κάνει επειδή είναι γυμνή από κάτω.

Ο επικεφαλής της Αστυνομίας Ασφαλείας Βέρνερ Σαντέν κάθεται στην μπροστινή θέση. Έχει αγκαλιάσει με το χέρι την

πλάτη του καθίσματος στρέφοντας προς τα πίσω τον μακρόστενο κορμό του, για να βλέπει τον πρωθυπουργό όσο τον ενημερώνει για την κατάσταση.

Διατρέχει με τη σειρά τα γεγονότα με τη βαθιά φωνή του, από τη στιγμή που κηρύχθηκε Πλατινένιος Κωδικός μέχρι την εσπευσμένη εξέταση του τόπου του εγκλήματος και τις αναφορές που βρίσκονται σε εξέλιξη από την εγκληματολογική ομάδα.

«Το σπίτι βρίσκεται στην αρχική του κατάσταση. Τίποτε δε φανερώνει όσα έγιναν εκεί χτες βράδυ» καταλήγει ο Βέρνερ.

«Οι σκέψεις μου είναι με την οικογένεια» λέει με χαμηλή φωνή ο πρωθυπουργός και γυρίζει να κοιτάξει έξω από το παράθυρο.

«Δεν τους έχουμε εμπλέξει. Φυσικά, διατηρούμε το πιο υψηλό επίπεδο μυστικότητας».

«Λες ότι η κατάσταση είναι επιτακτική;» ρωτάει ο πρωθυπουργός ενώ απαντάει σε ένα μήνυμα στο κινητό του.

«Ναι, υπάρχουν συγκεκριμένες συνθήκες που μας οδήγησαν στο να ζητήσουμε να συναντηθούμε εκτάκτως μαζί σας» απαντά ο Βέρνερ.

«Όπως ξέρεις, απόψε ταξιδεύω για τις Βρυξέλλες. Πραγματικά δεν έχω χρόνο γι' αυτό» εξηγεί ο πρωθυπουργός.

Η Σάγκα νιώθει τα οπίσθιά της να κολλάνε στη δερμάτινη φόρμα.

«Έχουμε να κάνουμε με έναν επαγγελματία ή ημιεπαγγελματία δολοφόνο που ακολουθεί πιστά το πλαίσιο των οδηγιών που του έχουν δοθεί» λέει προσπαθώντας να ανασηκώσει λίγο τον πισινό της.

«Η Αστυνομία Ασφαλείας είναι πάντοτε επιρρεπής στις μεγαλειώδεις θεωρίες συνωμοσίας» λέει ο πρωθυπουργός κοιτάζοντας πάλι το τηλέφωνό του.

«Ο δολοφόνος χρησιμοποίησε ένα ημιαυτόματο πιστόλι με σιγαστήρα που ψύχει τα κρουστικά αέρια» λέει η Σάγκα. «Σκότωσε τον υπουργό Εξωτερικών πυροβολώντας μια φορά μες στο δεξί του μάτι. Έπειτα πήρε τον άδειο κάλυκα, έσκυψε πά-

νω από το νεκρό σώμα, έβαλε το πιστόλι στο αριστερό μάτι, ξαναπυροβόλησε, πήρε τον κάλυκα, μετά γύρισε...»

«Τι διάολο;» λέει ο πρωθυπουργός κοιτάζοντάς την.

«Δεν ήταν ο δολοφόνος που έθεσε σε λειτουργία τον συναγερμό στο σπίτι» συνεχίζει η Σάγκα. «Αλλά παρόλο που χτυπούσε τόσο δυνατά ώστε ξύπνησε όλη τη γειτονιά και παρόλο που η αστυνομία ήταν καθ' οδόν, εκείνος έμεινε για να ξεθάψει τις σφαίρες από τον τοίχο και το πάτωμα προτού φύγει από τη βίλα. Ήξερε πού βρίσκονταν όλες οι κάμερες ασφαλείας, έτσι δε φαίνεται σε κανένα πλάνο... Και σας το λέω από τώρα πως η Σήμανση δεν πρόκειται να βρει τίποτε που να μας οδηγήσει πιο κοντά στη σύλληψή του».

Σταματά να μιλάει και κοιτά τον πρωθυπουργό, ο οποίος πίνει μια μεγάλη γουλιά νερό, αφήνει το βαρύ ποτήρι και σκουπίζει το στόμα του.

Το αυτοκίνητο κινείται αθόρυβα προς το βόρειο Γιουργκόρντεν. Στα αριστερά τους εκτείνεται καταπράσινο το Γκέρντετ. Τον δέκατο έβδομο αιώνα, η περιοχή χρησιμοποιούνταν για στρατιωτικές ασκήσεις, αλλά πλέον βλέπεις μόνο κάποιους που έχουν βγει για τρέξιμο ή για να πάνε τον σκύλο τους βόλτα.

«Άρα, πρόκειται για εκτέλεση;» ρωτάει ο πρωθυπουργός με βραχνή φωνή.

«Ναι. Ακόμα δεν ξέρουμε τον λόγο, αλλά μπορεί να πρόκειται για εκβιασμό. Ενδεχομένως ο δολοφόνος να προσπαθούσε να αποσπάσει απόρρητες πληροφορίες» εξηγεί ο Βέρνερ. «Ενδεχομένως να εξανάγκασαν τον υπουργό Εξωτερικών να προβεί σε κάποιου είδους δήλωση που τη βιντεοσκόπησαν».

«Αυτό δεν ακούγεται καλό» ψιθυρίζει ο πρωθυπουργός.

«Όχι. Είμαστε πεπεισμένοι ότι πρόκειται για μια πράξη πολιτικής τρομοκρατίας, παρόλο που κανείς δεν έχει αναλάβει την ευθύνη ως τώρα» απαντά ο Βέρνερ.

«Τρομοκρατίας;»

«Υπήρχε μια πόρνη στο σπίτι του υπουργού» λέει η Σάγκα.

«Είχε κι αυτός τα θέματά του» αποκρίνεται ο πρωθυπουργός σουφρώνοντας αμυδρά τη μακριά μύτη του.

«Ναι, μα...»

«Άσ' το» τη διακόπτει.

Η Σάγκα ρίχνει μια ματιά στον πρωθυπουργό. Έχει απόμακρο βλέμμα και έχει σφίξει το πιγούνι του. Μοιάζει σαν να προσπαθεί να συμφιλιωθεί με τα γεγονότα. Ο υπουργός Εξωτερικών της κυβέρνησής του έχει δολοφονηθεί. Μπορεί να θυμάται την τελευταία φορά που συνέβη αυτό.

Μια γκριζα φθινοπωρινή μέρα του 2003, η τότε υπουργός Εξωτερικών Άννα Λιντχ είχε βγει για ψώνια με μια φίλη, όταν της επιτέθηκε ένας άντρας ο οποίος τη μαχαίρωσε στα χέρια και στο στήθος.

Η υπουργός Εξωτερικών δεν είχε σωματοφύλακα, ούτε προσωπική προστασία. Τραυματίστηκε σοβαρά και πέθανε στο χειρουργείο.

Η Σουηδία ήταν διαφορετική τότε. Ήταν μια χώρα όπου οι πολιτικοί πίστευαν ακόμα ότι είχαν το δικαίωμα και την υποχρέωση να διακηρύσσουν τα σοσιαλιστικά ιδεώδη της αξιοπρέπειας και του διεθνισμού.

«Η γυναίκα που χρησιμοποίησε ο υπουργός Εξωτερικών» συνεχίζει η Σάγκα κοιτάζοντας στα μάτια τον πρωθυπουργό. «Άκουσε ένα τμήμα της συνομιλίας τους που μας ωθεί να πιστέψουμε πως αυτός ήταν ο πρώτος σε μια σειρά από προσχεδιασμένους φόνους».

«Φόνους; Τι είδους φόνους, διάολε;» ρωτά ο πρωθυπουργός υψώνοντας τη φωνή του.

Το VOLVO ΤΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ διασχίζει αργά τη στενή πέτρινη γέφυρα του Γιουργκόρντσμπρουν κι έπειτα στρίβει αριστερά πλάι από το κανάλι. Το χαλίκι του δρόμου τρίζει κάτω από τις ρόδες. Δυο πάπιες πλατσουρίζουν στα νερά και κολυμπούν μακριά από την όχθη.

«Ο δολοφόνος ανέφερε τον Ρατζέν ως κάποιου είδους πρόσωπο-κλειδί» λέει ο Βέρνερ.

«Τον Ρατζέν;» επαναλαμβάνει ο πρωθυπουργός απορημένος.

«Πιστεύουμε ότι μάλλον έχουμε εξακριβώσει την ταυτότητά του. Ονομάζεται Σαλίμ Ρατζέν και έχει καταδικαστεί για αδικήματα σχετικά με ναρκωτικά» εξηγεί η Σάγκα σκύβοντας μπροστά για να ξεκολλήσει τη μουσκεμένη πλάτη της από τη δερμάτινη φόρμα της.

«Βλέπουμε έντονους συσχετισμούς ανάμεσα στα χτεσινοβραδινά γεγονότα και κάποιον σείχη Αγιάντ αλ-Τζαχίζ, αρχηγό μιας τρομοκρατικής ομάδας στη Συρία» συμπληρώνει ο Βέρνερ.

«Αυτές είναι οι μόνες εικόνες που έχουμε από τον Αγιάντ αλ-Τζαχίζ» λέει η Σάγκα σηκώνοντας ψηλά το τηλέφωνό της.

Ένα σύντομο βίντεο δείχνει έναν άντρα με ευχάριστο, ώριμο πρόσωπο. Έχει ένα γκριζωπό μούσι και γυαλιά. Κοιτάζει τον φακό ενώ μιλάει. Ακούγεται λες και απευθύνεται σε μια ομάδα συγκεντρωμένων μαθητών σχολείου.

«Έχει κηλίδες αίματος στα γυαλιά του» ψιθυρίζει ο πρωθυπουργός.

Ο σείχης Αγιάντ αλ-Τζαχίζ ολοκληρώνει το σύντομο λογύδριό του και ανοίγει τα χέρια του καλοσυνάτα.

«Τι έλεγε;»

«Είπε... “Έχουμε σύρει άπιστους πίσω από φορτηγά και στρατιωτικά οχήματα μέχρι που λύθηκαν τα σχοινιά... Αποστολή μας τώρα είναι να βρούμε τους ηγέτες που υποστηρίζουν τους βομβαρδισμούς και να τους πυροβολήσουμε μέχρι τα πρόσωπά τους να μη φαίνονται πια”» απαντά η Σάγκα.

Το χέρι του πρωθυπουργού τρέμει καθώς σκουπίζει το στόμα του. Διασχίζουν μια γέφυρα ακόμα και κατευθύνονται προς τη μαρίνα.

«Η υπηρεσία ασφαλείας της φυλακής Χαλ κατέγραψε ένα τηλεφώνημα που έκανε ο Σαλίμ Ρατζέν σε ένα καρτοκινητό» λέει ο Βέρνερ. «Μίλησαν στα αραβικά για τρεις μεγάλους εορτασμούς. Η πρώτη γιορτή συμπίπτει με την ημερομηνία που δολοφονήθηκε ο υπουργός Εξωτερικών... η δεύτερη υποτίθεται πως θα πραγματοποιηθεί την Τετάρτη και η τρίτη στις 7 Οκτωβρίου».

«Θεέ μου» ψελλίζει ο πρωθυπουργός.

«Έχουμε τέσσερις μέρες» λέει ο Βέρνερ.

Κλαδιά αγγίζουν ξυστά την οροφή του αυτοκινήτου, καθώς στρίβουν απότομα και αρχίζουν να κατευθύνονται πίσω προς τον Πύργο Κάκνες.

«Και γιατί, διάολε, δεν είχατε υπό πιο στενή παρακολούθηση αυτόν τον Ρατζέν;» ρωτάει ο πρωθυπουργός παίρνοντας ένα χαρτομάντιλο από ένα κουτί στην πόρτα του αυτοκινήτου.

«Δεν είχε ως τώρα καμία σχέση με τρομοκρατικά δίκτυα» απαντά ο Βέρνερ.

«Άρα, ριζοσπαστικοποιήθηκε στη φυλακή» λέει ο πρωθυπουργός σκουπίζοντας τον αυχένα του.

«Έτσι πιστεύουμε».

Η βροχή δυναμώνει και ο οδηγός βάζει σε λειτουργία τους υαλοκαθαριστήρες. Τα μάκτρα σαρώνουν τα μικροσκοπικά σταγονίδια από το τζάμι.

«Και νομίζετε ότι μπορεί να είμαι... ένας από αυτούς τους εορτασμούς;»

«Πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη αυτό το ενδεχόμενο» απαντά η Σάγκα.

«Άρα, καθόσαστε εδώ και μου λέτε ότι μπορεί κάποιος να με δολοφονήσει την Τετάρτη» λέει ο πρωθυπουργός ανήμπορος να κρύψει την ταραχή του.

«Πρέπει να κάνουμε τον Ρατζέν να μιλήσει... πρέπει να μάθουμε ποια είναι τα σχέδιά του προτού να είναι πολύ αργά» απαντά ο Βέρνερ.

«Και τι διάλογο περιμένετε;»

«Δεν πιστεύουμε ότι η ανάκριση του Σαλίμ Ρατζέν μπορεί να γίνει με συμβατικό τρόπο» προσπαθεί να εξηγήσει η Σάγκα. «Δεν απαντούσε στις ερωτήσεις της ανάκρισης που του έγινε πριν πέντε χρόνια, και στη διάρκεια της δίκης του δεν είπε ούτε κουβέντα».

«Έχετε και τους τρόπους και τα μέσα – καλά δε λέω;»

«Μπορεί να χρειαστούν μήνες μέχρι να σπάσει κάποιος» του απαντά.

«Έχω μια ιδιαίτερα σημαντική δουλειά» λέει ο πρωθυπουργός τσαλακώνοντας το χαρτομάντιλο. «Είμαι παντρεμένος, έχω δύο παιδιά και...»

«Λυπούμαστε πολύ γι' αυτό» λέει ο Βέρνερ.

«Είναι η πρώτη φορά που πραγματικά χρειαζόμαστε τις υπηρεσίες σας – άρα μη μου λέτε ότι δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα».

«Ρωτήστε με τι πρέπει να κάνουμε» λέει η Σάγκα.

Ο πρωθυπουργός την κοιτάζει έκπληκτος και έπειτα χαλαρώνει περισσότερο τη γραβάτα του.

«Τι πρέπει να κάνουμε;» επαναλαμβάνει.

«Πείτε στον οδηγό να σταματήσει το αυτοκίνητο και να βγει έξω».

Έχουν φτάσει στο Λούντεν και στις θλιβερές δεξαμενές αποθήκευσης πετρελαίου. Η μακρόστενη ράχη της αποβάθρας σχεδόν δε φαίνεται μες στην γκριζα βροχή.

Παρόλο που ο πρωθυπουργός δείχνει ακόμα αβέβαιος, σκύβει μπροστά και μιλάει στον οδηγό.

Βρέχει πιο έντονα τώρα, μια παγωμένη βροχή που πέφτει με δύναμη στις λακκούβες με τα λασπόνερα. Ο οδηγός της Αστυνομίας Ασφαλείας σταματάει ακριβώς μπροστά από μια δεξαμενή πετρελαίου.

Βγαίνει έξω και στέκεται δύο μέτρα μακριά από το αυτοκίνητο. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, η βροχή έχει σκουρύνει το ανοιχτό μπεζ τζάκετ της στολής του.

«Λοιπόν, τι πρέπει να κάνουμε;» ρωτάει ακόμα μια φορά ο πρωθυπουργός κοιτάζοντας τη Σάγκα.

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΕΧΕΙ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ για σήμερα στη Μονάδα Γ της φυλακής υψίστης ασφαλείας στην Κούμλα και δεκαπέντε κρατούμενοι σπρώχνονται για να χωρέσουν στο στριμωγμένο γυμναστήριο.

Εδώ δεν επιτρέπονται ούτε βάρη ούτε μπάρες ούτε οποιοσδήποτε αθλητικός εξοπλισμός που θα μπορούσε να χρησιμεύσει ως όπλο.

Οι κρατούμενοι παραμερίζουν μόλις μπαίνει ο Ράινερ Κρόνλιντ με τους σωματοφύλακές του από την Αδελφότητα. Η εξουσία του βασίζεται στο γεγονός ότι ελέγχει τη ροή όλων των ναρκωτικών στη μονάδα, και φυλάει τη θέση του σαν ζηλότυπος θεός.

Χωρίς να πει λέξη, ένας κοκαλιάρης άντρας σηκώνεται από το στατικό ποδήλατο και σκουπίζει βιαστικά με χαρτί κουζίνας τη σέλα και το τιμόνι.

Οι ταινίες νέον φανερώνουν τους ξεφτισμένους τοίχους. Η ατμόσφαιρα είναι βαριά από τη μυρωδιά του ιδρώτα και της αλοιφής με έλαιο μέντας.

Όπως συνηθίζουν, μια ομάδα από παλιά προζάκια στέκονται έξω από τον διαχωριστικό τοίχο από πλεξιγκλάς και δύο Αλβανοί από τη συμμορία του Μάλμε χαζολογάνε δίπλα από το αναδιπλούμενο τραπέζι του πινακ. πονγκ.

Ο Γιούνα Λίνα ολοκληρώνει ένα σετ από έλξεις, αφήνει την μπάρα και πατάει απαλά στο πάτωμα. Κοιτάζει προς το πα-

ράθυρο. Μια μουντή λιακάδα κατακλύζει το γυμναστήριο. Τα γκρίζα μάτια του μοιάζουν με λιωμένο μολύβι για μερικά δευτερόλεπτα.

Ο Γιούνα είναι φρεσκοξυρισμένος και τα ξανθά μαλλιά του κοντοκουρεμένα και ξυρισμένα στο πλάι. Το μέτωπό του έχει βαθιές αυλακιές και το στόμα του είναι αυστηρό. Φοράει ένα γαλάζιο κοντομάνικο που τσιτώνει πάνω στους φουσκωμένους μύς του.

«Ακόμα ένα σετ και μετά θα αλλάξουμε άσκηση» του λέει ο Μάρκο, ένας νευρώδης κρατούμενος μεγαλύτερης ηλικίας, ο οποίος έχει πάρει την πρωτοβουλία και συμπεριφέρεται ως σωματοφύλακας του Γιούνα.

Ένας καινούριος κρατούμενος με λεπτό πρόσωπο σαν πουλιού πλησιάζει το γυμναστήριο. Κρύβει κάτι στον γοφό του. Έχει έντονα ζυγωματικά, χλωμά χείλια και έχει μαζέψει τα αραιά μαλλιά του σε αλογοουρά.

Δεν φοράει αθλητικά ρούχα αλλά ένα ανοιχτό καφεκόκκινο φλις τζάκετ, που αφήνει να φαίνονται τα τατουάζ στο στήθος και στον λαιμό του.

Ο αδύνατος άντρας περνάει κάτω από την τελευταία κάμερα ασφαλείας στο ταβάνι, μπαίνει στο γυμναστήριο και σταματά μπροστά από τον Γιούνα.

Ένας από τους δεσμοφύλακες έξω από το πλεξιγκλάς γυρίζει και το γκλομπ που κρέμεται από τον γοφό του χτυπάει πάνω στο τζάμι.

Κάποιοι κρατούμενοι έχουν τις πλάτες τους στραμμένες στον Γιούνα και τον Μάρκο.

Η ατμόσφαιρα γίνεται τεταμένη, όλοι κινούνται με μια ανανεωμένη επιφυλακτικότητα.

Το μόνο που ακούγεται είναι ένα βουητό υψηλής συχνότητας από τον εξαιρεισμό.

Ο Γιούνα στέκεται πάλι κάτω από την μπάρα, πηδάει για να πιαστεί και αρχίζει να κάνει έλξεις κορμού.

Ο Μάρκο στέκεται πίσω του με τα χέρια με τα ελικοειδή τατουάζ να κρέμονται χαλαρά αριστερά και δεξιά του.

Οι φλέβες στα μηνίγγια του Γιούνα πάλλονται, καθώς συνεχίζει τις έλξεις σηκώνοντας το πιγούνι πάνω από την μπάρα.

«Εσύ είσαι ο μπάτσος;» ρωτάει ο άντρας με το αδύνατο πρόσωπο.

Μικροί κόκκοι σκόνης αιωρούνται απαλά στον ακίνητο αέρα. Ο φύλακας στην άλλη πλευρά του πλεξιγκλάς ανταλλάσσει λίγα λόγια με έναν κρατούμενο και μετά αρχίζει να πηγαίνει πάλι πίσω στην αίθουσα ελέγχου.

Ο Γιούνα κάνει ακόμα μια έλξη.

«Τριάντα ακόμα» λέει ο Μάρκο.

Ο άντρας με το αδύνατο πρόσωπο κοιτάζει καλά καλά τον Γιούνα. Ιδρώτας λαμπυρίζει στο πάνω χέιλι του.

«Θα πέσεις στα χέρια μου, καθοίκι» λέει με ένα βεβιασμένο χαμόγελο.

«*Nyt pelkään*» απαντά ήρεμα ο Γιούνα στα φινλανδικά και κάνει ακόμα μια έλξη.

«Κατάλαβες;» χαμογελάει πλατιά ο άντρας. «Καταλαβαίνεις τι διάολο λέω;»

Ο Γιούνα προσέχει πως ο άντρας που μόλις ήρθε κρατάει ένα στιλέτο στον γοφό του, ένα αυτοσχέδιο όπλο από ένα μακρόστενο κομμάτι γυαλί που έχει δέσει με κολλητική ταινία.

Θα σημαδέψει χαμηλά, σκέφτεται ο Γιούνα. Θα προσπαθήσει να φτάσει κάτω από τα πλευρά μου. Είναι σχεδόν αδύνατο να μαχαιρώσεις κάποιον με γυαλί, αλλά αν ακουμπάει σε ένα λεπτό κομμάτι ξύλο κάτω από την ταινία μπορεί και πάλι να εισχωρήσει στο σώμα προτού σπάσει.

Στην άλλη πλευρά του πλεξιγκλάς έχουν μαζευτεί μερικοί άλλοι κρατούμενοι και κοιτάζουν με περιέργεια μες στο γυμναστήριο. Η γλώσσα του σώματός τους προδίδει μια συκρατημένη ανυπομονησία. Και όλως τυχαίως στέκονται μπροστά από τις κάμερες.

«Είσαι μπάτσος» λέει ο άντρας μέσα από τα δόντια του και μετά κοιτάζει τους άλλους. «Το ξέρετε ότι είναι μπάτσος;»

«Αλήθεια;» λέει χαμογελώντας ένας από τους κρατουμένους και μετά πίνει μια γουλιά από το πλαστικό μπουκάλι του.

Ένας Εσταυρωμένος κρέμεται από μια αλυσίδα στον λαιμό ενός άντρα με καταβεβλημένα χαρακτηριστικά. Οι ουλές στο εσωτερικό των μπράτσων του είναι ερεθισμένες από το ξινό που χρησιμοποιεί για να διαλύει την ηρωίνη.

«Αλήθεια, τ' ορκίζομαι» συνεχίζει ο φυλακισμένος με το αδύνατο πρόσωπο. «Είναι της Δίωξης Εγκλήματος, ένα γαμημένο γουρούνι είναι, ένας βρομόμπατσος».

«Έτσι λοιπόν εξηγείται γιατί όλοι τον αποκαλούν “ο Μπάτσος”» λέει σαρκαστικά ο άντρας με το πλαστικό μπουκάλι και χασχογελάει χαμηλόφωνα μόνος του.

Ο Γιούνα συνεχίζει να κάνει έλξεις.

Ο Ράινερ Κρόνλιντ κάθεται ανέκφραστος στο στατικό ποδήλατο. Το βλέμμα του είναι τελείως ακίνητο, σαν ερπετού, καθώς παρακολουθεί το σκηνικό που εκτυλίσσεται.

Ένας από τους άντρες από το Μάλμε μπαίνει και αρχίζει να τρέχει στον διάδρομο. Ο γδούπος από τα πέλματά του και το βουητό του ιμάντα κατακλύζουν τη στενόχωρη αίθουσα.

Ο Γιούνα αφήνει την μπάρα, προσγειώνεται απαλά στα πέλματά του και κοιτάζει τον άντρα με το όπλο.

«Μπορώ να σου δώσω κάτι για να σκεφτείς;» λέει ο Γιούνα στα σουηδικά με τη φινλανδική προφορά του. «Η προσποιητή άγνοια είναι γέννημα σιγουριάς, η απατηλή αδυναμία είναι γέννημα...»

«Τι βλακείες είναι αυτές που λες;» τον διακόπτει ο άντρας.

Αφού υπηρέτησε στη Μονάδα Αλεξιπτωτιστών, ο Γιούνα έλαβε προχωρημένη εκπαίδευση στην αντισυμβατική μάχη σώμα με σώμα και στον πρωτότυπο οπλισμό στην Ολλανδία.

Ο υπολοχαγός Ρίνους Αντβοκάατ τον εκπαίδευσε για καταστάσεις παρόμοιες με αυτήν. Ο Γιούνα ξέρει ακριβώς πώς να αποφύγει το χέρι του άντρα, πώς να συνθλίψει το λαρύγγι και την τραχεία του με απανωτά χτυπήματα, πώς να στρέψει το γυάλινο μαχαίρι από τη λαβή του, πώς να το μπήξει στον λαιμό του άλλου και να σπάσει την άκρη του.

«Μαχαίρωσε τον μπάτσο» γρυλίζει ένα μέλος της Αδελφότητας και μετά γελάει. «Δεν έχεις τα κότσια...»